MLADI OB KRKI

glasilo pionirskega odreda in mladinskega ak tiva gorjanskega bataljona osnovne šole grm novo mesto

leto III. 1973-74 št: 9

NAMESTO UVODA -

prepis :

D I P L O M A

ki jo podeljujejo uredniški odbori
mladinskih časopisov in RTV Ljubljana

najboljšemu pionirskemu glasilu

M L A D I O B K R K I, OŠ GRM, NOVO MESTO

V Kopru, 1973

I M V - NAŠ POKROVITELJ - SLAVI

Ponosna sem na svojo ožjo domovino Slovenijo. Polna je prirodnih lepot, je pa tudi gospodarsko razvita. Del Slovenije je naša lepa Dolenjska, ki je bila včasih industrijsko zelo nerazvita. V zadnjem desetletju pa vidno napreduje tudi ta pokrajina, posebno še samo Novo mesto. V njem je mnogo tovarn, ki so pomembne za vse Slovenijo in za vso Jugoslavijo. Na prvem mestu je Industrija motornih vozil, ki je postala naš pokrovitelj.

Začetek tovarne je bila skromna mehanična delavnica, ki se je do danes razvila v veliko podjetje. Letos so v tej tovarni slavili 20-letnico obstoja. Na to svečanost je šla tudi delegacija pionirjev in mladincev iz naše šole. Najpomembnejši gost pa je bil prav gotovo predsednik CK ZKS, tovariš France Popit. V tovarni je bila na ta dan slovesna seja centralnega delavskega sveta. Predsednik sveta, tovariš Anton Šepec, je pripovedoval o razvoju tovarne, njenem gospodarstvu, samoupravi in o načrtih za prihodnost.

Predsednik mladinske organizacije naše šole je pozdravil tovariša Popita, vse prisotne in preko njih ves delovni kolektiv te tovarne. Zaželel jim je mnogo delovnih uspehov in tudi to, da bi uspešno sodelovali z nami.

Po svečanosti smo si lahko ogledali tovarno. Bili smo v oddelku za izdelavo renaulta 4 in kombijev, kasneje pa smo si ogledali še prikolice. Nad vsem, kar smo videli, smo bili navdušeni.

Mirjam Kotnik, 7.c

O B 30 - L E T N I C I A V N O J A

/Razgovor s podpolkovnikom tov. Gregoričem/

Letos praznujemo 30-letnico AVNOJ-a ali rojstni dan naše republike. Z Damijanom sva sklenila, da poiščem tov. Gregoriča, ki je takrat, v tistih težkih dneh leta 1943 spremljal kot komandir naše delegacije v mesto Jajce.

Dobila sva ga na občini. Malo je bil presenečen, ko sva povedala, da bova razgovor objavila v našem glasilu, a odgovoril nam je rad. Najprej sva ga prosila, naj nama pove malo več o tej poti. Dejal je: "Zaradi samega dogodka je pomembno, da veste, kako je sploh prišlo do tega zasedanja. II. zasedanje AVNOJ-a je rojstvo naše države. Že po I. zasedanju AVNOJ-a smo imeli veliko odborov in drugih oblik ljudske oblasti. Od leta 1943 pa imamo odloke, ki so veljali za celo Jugoslavijo. Tako so tudi delegate za to zasedanje volili zakonito. To je storila tudi Slovenija. Na KOčevskem zboru, letos smo praznovali 30-obletnico, so odposlanci cele Slovenije izvolili 40 delegatov, ki naj bi šli na zasedanje. Na samo zasedanje pa jih je šlo 16, tov. Kardelj pa je že bil v Bosni. Iz nekaterih republik jih je prišlo več, predvsem iz Bosne /53/ in Črne gore /16/. Delegatov ni bilo le iz Makedonije. Na II. zasedanju v Jajcu je bilo zbranih 142 delegatov. Tu so bile sprejete določbe, ki so še danes osnova naše ustave. Dan popreje so imeli naši zavezniki v Jalti skupen sestanek in so se dogovorili o razkosanju Jugoslavije. Mi pa smo jim že takrat dali vedeti, kaj hočemo.

Delegati iz Slovenije smo imeli najdaljšo pot. Tja in nazaj smo hodili od 10.11. do 18. 12. Hodili pa smo skozi Črnomelj, Vinico, Sinji vrh čez Perjasico blizu Ogulina, skozi Otočac, potem Titovo Korenico, Srb, do Livna, kjer smo čakali šest dni, potem naprej čez Bugojno, iz Bugojna pa v Jajce z vlakom."

Ko je tov. Gregorič nehal s pripovedovanjem, sem mu zastavil drugo vprašanje: "Kako se danes ohranjajo tradicije NOB?" Tov. Gregorič je s kratkim premislekom odgovoril: " Je več oblik prenašanja NOB na mladino. Lahko so čisto politično vzgojne: o naši borbi, o revoluciji, o borbi po osvoboditvi, o izgradnji socialistične države. To se navezuje na tradicije iz NOB, ko smo izvedli revolucijo, oz. nov družbeni sistem, da gremo po začrtani Titovi poti, da ustvarjamo boljše pogoje življenja za te in bodoče rodove. Tradicije NOB se odražajo na raznih pohodih. Prav tako obujamo tudi tradicije AVNOJ-a. Imamo mladinsko brigado, ki je že trikrat šla po po-

teh slovenske delegacije, po kateri so šli pred 30 leti slovenski delegati."

"Kaj pa bi povedali ob 30-obletnici AVNOJ-a in ob prazniku naše domovine ran, mladini?"

"Ob vsaki obletnici praznujemo dogodke, ki so bili posebnega pomena. Tako smo zdaj praznovali 400-letnico kmečkih uporov. Zdi se mi, da kadar govorimo o obletnici AVNOJ-a, da govorimo o velikem dogodku, ki je pomemben za celo jugoslovansko skupnost. Verjetno bo 29. november 1943 v kasnejši zgodovini zapisan kot datum, ko se je zrušil kapitalistični red, ko se je zrušila klika s kraljem na čelu, to pomeni dogodek, ki je začel novo epoho družbenih odnosov v novi Jugoslaviji. To je dogodek, ki bo imel vedno velik zgodovinski pomen."

Postavila sva mu še zadnje vprašanje: "Kaj bi vi, borec, naročili mladini?"

Tov. Gregorič je hitro in z nasmehom odgovoril:

"Če ponovim Titove misli, potem je prva naloga mladine, da se uči. Napredek naše družbe je odvisen predvsem od čim boljše izobrazbe. Mladina si mora pridobiti čim širše znanje, da bo pozneje na delovnih mestih pripomogla k še boljšemu življenju. Poleg strokovnosti pa mora poznati tudi zgodovino NOB, ki je mladini potrebna, da bi bolje razumela svojo vlogo, svoje pravice in dolžnosti v obrambi svobode in neodvisnosti naše države."

Lepo sva se zahvalila tov. Gregoriču in odšla od njega bogatejša, kot sva prišla.

Damijan Gazvoda
Franci Beg, 8.c

KAJ JE TO, DOMOVINA?

Bodi zdrava nam, republika,
prostih ljudstev domovina,
složna, bratska si družina,
nova Jugoslavija.

Te besede, ta napev pogosto zvenijo po šoli. Pevski zbor ima vajo.

Zamislim se ob teh besedah. Nova Jugoslavija je moja domovina. Vprašam se: "Kaj je to, domovina?"

Prvošolček bi mi odgovoril, da sta domovina ati in mami. Ali je domovina samo to?

Petošolka bi mi dejala: "Domovina, to je cesta do šole, naša hiša in vrt okoli nje, celo Novo mesto, vsa Slovenija, Jugoslavija."

Kaj bi pa odgovoril jaz na to vprašanje?

Premišljujem. Najbrž bi rekel:
"Moja ožja domovina je Novo mesto, širša Slovenija in najširša Jugoslavija. Domovina, to je svet, kjer si doma, kjer je tvoja zemlja, kjer počneš, kar hočeš, kjer nisi oviran in ni nikjer lepše."

Domovina. Skopa beseda. Toda vsakemu človeku pomeni ta beseda največ. Domovina predstavlja mir, predstavlja svobodo, vsakdanji kruh.

Mnogo ljudi na svetu nima domovine. Ti ljudje so nesrečni. Na tujem ne smejo povzdigniti glasu, ne smejo se upreti. Ti ljudje so dobro doumeli, kaj je to, domovina. Rodili smo se v svobodni domovini. Domovini, ki je lahko samo ena. Ker pa je domovina samo ena, jo moramo čuvati, varovati pred vsiljivci. Vsi skupaj moramo biti enotni, kajti v slogi je moč.

Naš veliki pesnik Župančič je zapisal:

" Domovina je ena
nam vsem dodeljena!"

Še ni tako daleč, ko naša domovina ni bila svobodna. Že od nekdaj so se vsi zavedni ljudje borili po svojih močeh za njeno svobodo.

Domovina je največ, kar imamo.

Ko je domovina klicala naše očete, dede in strice, so sledili njenemu klicu in jo osvobodili. Upam, da bi zmogli to tudi mi !

Gradecki Iztok, 8.c

SLOVO

Že dolgo je,
odkar sem vzel slovo
od tebe, domovina.
Že mnogo je, že mnogo let minilo,
a srce moje te ni pozabilo.

Ko mislim nate,
ves sem v solzah
in kot otrok -
- neutolažljiv.
Bilo nas mnogo je,
ki smo odšli
in mnogi so te pozabili,
vabila tvoja zavrnili.
A ti še vedno vabiš nas nazaj:
"Vrnite se, sinovi moji,
še nisem jaz vas pozabila,
ljubezen sem za vas hranila."

Vesna Pečavar, 7.b

VEČKRAT TAKOLE RAZMIŠLJAM...

Zakaj ni na svetu pravice in miru? To je moje vsakdanje vprašanje. Zakaj so nekateri tako nespametni in nevedni, da ne vedo, kako lepo bi bilo, če bi na svetu vladala mir in pravica?

Živim v mestu, deželi, ki je svobodna. Sem srečna in mi prav nič ne manjka. Ne - nisem popolnoma srečna. Mojo srečo kalijo vsakdanja poročila o vojnah, lakoti in krivicah, sporočila o ljudeh, ki so nedolžni, pa morajo trpeti zaradi drugih. Do njih čutim nekaj posebnega. Včasih bi bila rada tam in jim pomagala. Rada bi delila z njimi vse njihovo gorje. Včasih pa bi rada tistim nespametnim ljudem, ki povzročajo vojne, povedala nekaj takih, da bi takoj prenehali.

In če ne bi bilo vojn, bi bilo tako lepo! Vsi ljudje bi bili enakopravni, črnci in belci se ne bi gledali grdo, ampak bi belec v črncu videl sebe in črnca v belcu sebe. Da, zares bi bilo lepo.

Včasih, ko sedim za mizo in jem, se vprašam:"Ali so tisti reveži, ki umirajo od lakote, že okusili dobro in zdravo jed in ali jim bo to v življenju sploh dano?"

Zakaj imamo mi toliko vsega in še ne vemo,kaj je gorje,mnogi pa umirajo od uboštva? Zakaj si ne bi vsega razdelili in živeli vsi enako?

Naše izložbe se bodo podrle od vsega dobrega. Trgovine so prenapolnjene z blagom. Nekateri žgancev še pokusiti nočejo, lačni in revni pa bi za njih dali vse.

Kdaj bo na svetu mir in pravica? Kdaj bomo spoštovali drug drugega? Kdaj se bomo spametovali in doumeli, da smo vsi enaki?

Na ta vprašanja bi morali odgovoriti tisti, ki

urejajo svet. Niti teh ne poznamo? Da, niti teh ne poznamo.

Romana Žveglič, 7.b

VEDNO TE BOM NOSILA V SRCU

Novo mesto, moj domači kraj.Kadar sem daleč, zakoprnim po tebi in po tvoji topli domačnosti, ki me navdaja, kadar se sprehajam po ozkih ulicah. Koprnim po pogledu nate in na našo zeleno Krko, ki te objema kot mati svojega otroka.Vrbe, ki se v ranem jutru polne lesketajočih se raznih kapljic sklanjajo nad tvojo vzvalovano gladino, se mi zazdijo kot zvesti, budni čuvarji nad nenadomestljivim zakladom. Vidoko nad vsem tem pa kipi v reko stari, sivi Kapitelj, kot vladar nad svojim ljudstvom. Pod njim se na hribu stiskajo druga k drugi hišice kot prestrašene ovčice v tropu.

Da, lepo si v sončnem jutru, še lepše pa v tihi zvezdnati noči, ko že vse spi, le rahla sapica veje iz bližnjih gričev in vrbe nad Krko skrivnostno šumljajo. Kot pravljično mesto! Staro, polno drobnih lepot in zanimivosti.

Nikoli ne bi želela oditi v kak drug kraj, stran od tukaj, kjer sem preživela najlepša leta, iz mesta, v katerem sem doživela toliko veselih in žalostnih trenutkov. Če se bom, ko bom odrasla, spominjala norčij, ki smo jih uganjali, se bom obenem spomnila tudi nate, na mesto, čigar ime bom vedno izgovarjala s ponosom.

Rihar Nevenka,8.b

KRKA

Okoli mesta se ovijaš
in v Savo se izlivaš.
Mesto v svojem objemu držiš
in z oklepa ga ne izpustiš.

Kadar svetlo sonce sije,
se nebo v tebi ogleduje,
ribice zaplešejo,
z vodo se igrajo.

Nisi hitra ne počasna.
Lepo in zmirno ti šumljaš,
beli labodi na tebi plavajo,
da še lepša se mi zdiš.

Štampfelj Marjeta,7.c

IMV - NAŠ PONOS

Industrija motornih vozil je največja tovarna v Novem mestu in na Dolenjskem. Ker se je že močno razvila, jo imenujemo kar dolenjski velikan. Zaposlenih ima okoli 4000 ljudi.

Ob Zagrebški cesti stojijo velike stavbe, v katerih so razporejeni oddelki. Imajo tudi skladišče, v katerem so spravljeni razni avtomobilski deli. Te vozijo v oddelke za proizvodnjo avtomobilov, kjer po tekočem traku sestavljajo avtomobile znamke renolt. Te dele uvažajo iz Francije. Poleg oddelkov za proizvodnjo avtomobilov imajo tudi najmodernejšo lakirnico.

Kupci avtomobilov imajo na razpolago tudi servisno delavnico. Velik je tudi oddelek, kjer izdelujejo camp prikolice.

Za izdelavo prikolic imajo tudi obrate izven Novega mesta. Ti so: v Črnomlju, v Metliki, v Suhorju, v Mirni, v Podgorju in v Šentjerneju. V teh krajih so bila majhna mizarska podjetja, ki so se pozneje združila z Industrijo motornih vozil.

Poleg oddelka za proizvodnjo avtomobilov in prikolic so še: računovodstvo, konstrukcija, tehnološki oddelek, nabavni in prodajni oddelek, uvozni in izvozni oddelek, tajništvo itd.

Večji del avtomobilov in prikolic tovarna izvaža v tujino, zato je znana že po vsem svetu.

Že od samega začetka vodi tovarno direktor Levičnik Jurij. Pod vodstvom dobrega direktorja in delavcev v tovarnah delo zelo hitro napreduje.

Tovarna je tudi pokrovitelj naše šole. Vsi smo zato nanjo zelo ponosni.

Bobnar Elka, 6.d

V SENCI NJENE HIŠE SE JE ČAS USTAVIL

Siva in vegasta stoji hiša tete Ane med mnogimi novimi hišami, ki so jo povsem obkrožile. Povsod je čutiti vpliv modernega, civiliziranega sveta, v senci te hiše pa se čas ustavi. Vse je tako, kot je bilo včasih na kmetih, tudi razmajan kozolec zraven hiše ne manjka. Lastnica vsega tega pa je Ana Rogelj. Vsi jo pa imenujemo le teta Ana.

Koliko je stara, ne vem. Vem le to, da živi poleg nas že odkar sem se rodil jaz in moj oče. Živi popolnoma sama, preživlja pa se v glavnem s pridelki, ki jih sama pridela na oddaljeni njivi. Vsak dan sključena in utrujena vleče svojo "šajtrgo", do vrha naloženo s travo ali drugo zelenjavo. Sama seka drva, redi zajce in včasih svinje, v kozolec spravlja pridelke, ki jih v potu svojega obraza sama pridela.

Ko jo ljudje gledajo na cesti, le zmigujejo z glavo, češ kaj le išče tako staro bitje na tej cesti, namesto da bi sedela doma pri peči. Vsi zmigujejo z glavo in hodijo mimo, nihče pa se ne spomni, da bi ji pomagal poriniti voziček ali pa se celo tako "ponižal", da bi ji malo pomagal pri domačih delih.

Ko je imela teta Ana še sestro, umrla je pred nekaj leti, sta skupaj delili samoto in delo, ki ga ni primanjkovalo. Sedaj pa je teta Ana sama in pomaga si, kakor ve in zna.

Šele nesreča, ki se je pripetila pred nedavnim, je ljudi malo predramila. Teto Ano, ki se je v celem svojem dolgem življenju le nekajkrat peljala z avtom in je živela drugače popolnoma odmaknjena od sveta, je povozil avto. Ko se je odpravila na pokopališče, da tam obišče grob svoje sestre, jo je podrl eden izmed mnogih voznikov tovarne IMV, ki se vsak dan podijo po cesti z novimi avtomobili in ogrožajo varnost vseh pešcev. Ubogo starko so odpeljali v bolnišnico s poškodovano glavo in sedaj leži doma skoraj nepremična. Ljudje, ki jih je sedaj nekako sram, da ji že prej niso pomagali, jo sedaj hodijo obiskovat ter ji pomagajo, kjer le morejo. Društvo ji delajo še nekatere druge ženice in skupaj zmajujejo z glavo nad današnjim svetom.

Upam, da bodo ljudje teti Ani sedaj kaj bolj pomagali. Doslej so ji namreč pomagali le drugi starejši ljudje, ki so jo razumeli. Mlajši za njo niso imeli razumevanja, saj jo imajo le za zaostalo kmečko ženico. Malokdo pa ve, da je teta Ana videla že toliko sveta, kot kakšen trgovski potnik, preživela pa je tudi dve svetovni vojni.

Sedaj ji je uspelo zbuditi veliko pozornosti, toda ko bo ozdravela,se mi zdi, da se bo njeno samotno življenje zopet nadaljevalo...

Damijan Gazvoda, 8.c

IZ TEŽKIH DNI NAŠE PRETEKLOSTI

Bilo je lepega dne. Vreme je bilo zelo lepo in sonce je prijetno grelo. S prijateljico Melito in njenim očetom sem odšla na izlet. Z Melito sva bili radovedni in bi bili radi izvedeli, kje se je njen oče Tine boril.

Kot namestnik komandirja 12. brigade se je boril spomladi leta 1944 v okolici vasi Cerovec.

Pokazal nama je s slamo krito hišo in rekel:

"V tej hiši so ljudje sodelovali z okupatorjem. Ta je imel tukaj radijsko postajo, ki je obveščala njihove enote, kje so naši položaji. Mnogi borci so padli zaradi tega izdajalskega kmeta."

"Ali ste odkrili postajo?" sva ga z Danico prekinili.

"Da, odkrili smo jo. Tudi mi smo imeli radijski oddajnik, ki je prestregel signale njihove postaje. Kmetu smo vlili strah v kosti, da ni nikoli več sodeloval s sovražnikom."

Zanimala naju je bitka in njen potek in vprašala sem strica Tineta, če bi nama povedal kaj o njej. Stric je začel:

" S svojo četo sem bil na položajih blizu Novega mesta. Ob dveh ponoči je stražar opazil sence, ki so se plazile proti vrhu, kjer smo taborili. Obvestil nas je in dal sem povelje, naj se borci razporedijo. Nismo se zavedali, da smo obkoljeni. Začelo je pokati z vseh strani in šele tedaj smo spoznali, da smo v obroču. Med nami so bili tudi mladi, neizkušeni fantje. Eden med njimi, ki je s strojnico branil naš položaj, se je ustrašil in pobegnil. Tako so nam prišli domobranci za hrbet. Eden od njih je zavpil nadme, naj se predam. Opsoval me je z banditom."

"Ali si se predal, oči?" ga je vprašala Melita.

Stric Tine je skoraj užaljeno rekel:

"Če bi se predal, me ne bi bilo med živimi. Skočil sem za tole bukev, " je rekel in nama pokazal votlo bukev, "in začel streljati po domobrancih. Dal sem povelje za umik. Umaknili smo se, le mitraljezec in njegov pomočnik, ki sta bila v bunkerju, povelja nista slišala. Domobranci so ju ujeli in jima s puškinimi kopiti razbili glavi. Hitro smo se uredili in ukazal sem napad. Pregnali smo sovražnika in dobili mnogo pušk, streliva in opreme."

"Nisi bil niti ranjen?" sva ga z Melito v en glas vprašali.

"Bil sem ranjen v nogo. Nisem mogel hoditi. Borci so mislili, da sem mrtev. Privlekel sem se v nek bunker in tam našel soborca, ki je bil ranjen v prsa. Z zadnjimi močmi sem ga obvezal. Oba ranjena naju je našla bolničarka Sonja. Pripeljala je pomoč in odnesli so naju v bolnišnico. Ranjenemu borcu sem rešil življenje,kajti v tisti zatohli jami bi izkrvavel. Kmalu je ozdravel in se vrnil v četo. Tudi jaz sem se po dveh tednih vrnil k svojim."

Stric Tine je končal pripovedovanje. Hotel nama je pokazati bunker, kjer je našel ranjenca, a ga ni mogel najti. Mnogo let je preteklo od teh težkih časov druge svetovne vojne in se ni mogel spomniti, kje je.

Pozno zvečer smo se vrnili domov. Takoj drugi dan sta Melita in stric Tine odpotovala v Mursko Soboto, kamor so se preselili.

Vesela sem bila, ker sta me vzela s seboj na izlet in sem videla in slišala, kako so se stric Tine in drugi borili proti okupatorju.

Sejrani Imrana, 8.c

GORJANSKI BATALJON

So v Gorjancih bili se oni,
tam prelivali svojo so kri,
da bi mi v svobodi živeli,
domovino radi imeli.

In zato zapojmo zdaj,
naj posluša njih srce nas,
pojemo jim pesmi,
da bodo vedeli,
da niso zaman
prelivali svoje krvi.

Pečavar Vesna, 7.b

OČE SE JE NA ČUDEN NAČIN REŠIL

Med narodnoosvobodilno vojno je bil moj oče kurir. Med vojno so se oče in drugi partizani največ zadrževali v Kočevskih gozdovih. Prenašal je sporočila v Kočevje in druge kraje.

Ko so nekoč čakali na sporočilo v vasi Tara pri Slavonskem Brodu, so barako, v kateri so bili štirje partizani, obkolili Nemci. Vsi štirje partizani, med njimi tudi moj oče, so se uspešno borili. Kmalu so odbili napad, toda takrat je prišla Nemcem pomoč in so jurišali proti baraki. Med jurišem Nemcev sta dva partizana padla, oče in njegov prijatelj pa sta hotela pobegniti, toda Nemci so bili že pri vratih. Odvrgla sta orožje in dala roke kvišku.

Nemci so začeli nekaj vpiti in so oba zvezali. Ko so prišli v vas, so sklicali ljudi in oba postavili ob steno. Hoteli so oba ubiti. Vojaki so že prišli v vrsti in pomerili puške, ko je nek komandant rekel, naj ju odvežejo. Ko je bil oče odvezan, je pogledal, kdo ga je rešil. V začetku ga ni spoznal, nato pa ga je komandant poklical po imenu. Oče ga je spoznal. Bil je tisti oficir, katerega je nekoč potegnil iz blata. Doma mu je ob odhodu dal oprano uniformo. Nemec mu je bil zelo hvaležen in mu rekel, da mu ne bo ostal dolžan. In tudi res je bilo. Oficir mu je rešil življenje. Da pa se ne bi izdal Nemcem, da ga je nekoč rešil partizan, je strogo ukazal, naj jim naložе tovor, da ga bodo nosili. Moj oče je moral nositi radijski oddajnik od Slavonskega Broda do mesta Kočevja.

Še danes se mu poznajo vdolbine od naramnic težkega radijskega oddajnika.

Igor Obranovič, 7.c

LANI VIETNAM - letos BLIŽNJI VZHOD

Vojna na Bližnjem vzhodu, Spopadi na Sinaju, Nafta kot orožje Arabcev... in podobni naslovi se vrstijo od srede oktobra do sedaj v raznih časopisih.

Kar je bil lani Vietnam, Laos, Kambodža in druge države v Indokini, je sedaj Bližnji vzhod. Tudi tukaj se posredno mešajo interesi velesil. Američani so podprli osvajalske težnje Izraela in mu začeli pošiljati orožje.

To je sedaj že četrta vojna v tem delu sveta. Po drugi svetovni vojni, v kateri je Hitler hotel Žide iztrebiti, so dobili ti ozemlje za svojo državo. Toda to jih

ni zadovoljilo in zavzeli so še Palestino.Ko je Egipt nacionaliziral Sueški kanal, je Francija hotela dobiti kanal v svoje roke. V oboroženem napadu so sodelovali tudi Izraelci. Napad je bil odbit.

Tretja vojna je izbruhnila leta 1967. V tej vojni je Izrael odvzel Egiptu Sinaj, Siriji pa del Golanske planote. Tudi v tej vojni so bili zastopani interesi velikih sil.

Letos se je vnela četrta vojna, v kateri ni zmagovalcev. Dokazano je bilo, da Izrael ni nepremagljiv. Konec oktobra je v VS bila izglasovana resolucija o prenehanju bojev. Čete OZN, ki jih sestavlja enajst držav, so že prišle na Sinaj.

Temu sporu na Bližnjem vzhodu še ni videti rešitve. Izrael se noče umakniti iz zasedenih ozemelj,kar zahtevata Sirija in Egipt.Palestinci hočejo svojo državo, toda nobena stran noče dati svojega ozemlja.

Pomembno orožje Arabcev je tudi nafta. Nekatere države so nehale pošiljati nafto v ZDA in Nizozemsko. Druge države so izvoz nafte zmanjšale, zato cene bencina in drugih naftnih izdelkov vrtoglavo rastejo.

Iz te krize še ni videti izhoda, toda vsi želimo, da bi se vse mirno uredilo.

Mirko Golobič, 7.b

NEVARNOST, KI JE TISOČLETNA BOLEZEN

Nevarnost je vse, kar ogroža človeško življenje.

Mislim, da zdaj ves svet govori le o eni nevarnosti: o vojni na Bližnjem vzhodu. Vojna! Ko slišim to strašno besedo, mi stopijo pred oči prizori nasilja, ponižanja in trinoštva. Otroci, naši vrstniki, ki so se komaj pričeli veseliti brezskrbne mladosti, ostanejo brez toplega doma, staršev, bratov, sester. Ostanejo sami sredi vrtinca vojne, sredi samih tujih obrazov.Kri, trpljenje, smrt, beda, uničenje - to ni zanje.

Je človek mar zver, da ubija sočloveka? Je mar zver, da pije ljudsko kri? Mladi so željni ljubezni, ne krvi. Lačni so pravice, ne grenkega kruha z okusom po smodniku. Žival ubija iz potrebe, človek iz objesti, Ta greh obsoja, a se ga ne sramuje.

Na Bližnjem vzhodu se vnemajo hudi boji, umirajo množice nedolžnih ljudi. Velesili pošiljata pomoč: ena Izraelcem, druga Arabcem. Varnostni svet se je moral žal že večkrat brezuspešno sestati.

Vojna je nevarnost in tisočletna bolezen. Vesela sem, ker pri nas ne poznamo zatiranja in vojnih krivic. Če se spomnim, kako je hudo otrokom, ki ostanejo sami brez staršev in brez kogarkoli, ki bi jim naklonil vsaj eno prijazno besedo, sem vesela, ker imam starše, sestrico in dom. Želim si, da nikoli ne bi ostala sama.

Zlatka Plavec, 8.b

KAM, ZAKAJ ?

Kam odhajaš,
drago poletje?
Kam bežiš od nas?
Zakaj se bliža ta jesen?
Zakaj, zakaj, zakaj?
Zakaj so dnevi pusti?
Zakaj se skriva sonce?
Zakaj je noč tak dolga?
Zakaj je pusto vse?
Zakaj se ptice selijo?
Zakaj odpada listje?
Zakaj so veje gole,
Zakaj je vse tako?
Zakaj, zakaj, zakaj?
To je en velik vprašaj.

Žveglič Andreja, 6.d

ZAŠUMELO JE V ZLATIH KROŠNJAH

Neko popoldne v mesecu septembru sem s prijateljicami odšla v gozd po gobe. Do Škrjanč smo šle po cesti in se zabavale. Nič kaj prijetno ni bilo hoditi po tej cesti, ki bi ji lahko rekli kolovoz. Ko je mimo pripeljal avto, nas je objel oblak prahu. Me pa smo kašljale in se davile. Skoraj popolnoma bele, kakor da bi prišle iz snežnega viharja, smo zavile na stransko pot.

Nekaj časa smo hodile po poti, potem pa smo ugotovile,

da je lepše hoditi po visoki travi. Kakor živina smo se spustile po hribu navzdol in urezale vsaka svojo pot. V dolini je ležal gozd. Njegova obleka se je prelivala iz zelene v rdečo in rumeno in s hriba je izgledalo, kakor da bi jo naslikal slikar, ki je že izkušen v svojem delu. Jesensko nebo z belimi meglicami, naslanjajoč se kakor ogromen dežnik nad dolino, je bilo razprostrto nad goricami. Po zraku so letale zadnje lastovice, pa sem ter tja je priletel kak zapoznel metulj. Dišalo je po gobah, po zrelem sadju in grozdju v vinogradih, ki so se razprostirali na levi strani hriba. Listje je porumenelo in vmes so se videle rdeče, bele, pisane rute trgačev. Še v dolino se je slišal smeh, ki je skoraj preglušil klopotce, ki so peli, kadar je zavel veter.

Prišle smo v gozd. Krošnje dreves so se pozibavale v lahnem vetru. Listje je odpadalo in šelestalo. Tudi resje je že spremenilo barvo. Nič več ni bilo tako lepo zeleno in mehko. Tavale smo po gozdu, da bi našle vsaj eno gobo, toda zaman. Našle smo kostanj, toda sadeži so bili še v bodicah. V vreče smo natlačile ježice in odšle naprej. Skozi to šelestenje listja se je slišalo drobno petje ptic in pokanje vej pod našimi nogami.

Kmalu se je gozd zredčil in že smo bile na hribu, na Ruperč vrhu. Sklenile smo, da se vrnemo domov. Slika, ki smo jo videle z vrha, je bila prečudovita. Daleč naokoli so se v svečani tihoti širili porumeneli bukovi gozdovi. Pod njimi pa so se dvigala pobočja z njivami in s svetlo zelenimi pašniki. Kaj kmalu smo prišle do Šmihela in zavile na asfaltirano cesto. V zvoniku, ki se je vzpenjal visoko proti sinjemu, brezoblačnem nebu, je ura odbila sedem.

Težko smo se poslovile od tako lepega dne. S polno vrečo kostanjevih ježic in vesela, čeprav nisem imela nobene gobe, sem odšla domov z novico, da je jesen že tukaj.

Mojca Novak, 8.b

KAKO LEPA JE JESENSKA NARAVA

Bilo je sončnega jesenskega dne.Peljali smo se proti Trški gori, kjer imamo vinograd. Komaj sem čakala, da pridemo gor, kajti narava je kar sama vabila, da si jo ogledaš.

Vzela sem košarico za kostanj in stekla v dolino. Za mano je tekel brat, ki mi je tako in tako vedno za petami.

Na pobočju, od koder se je lepo videla vsa dolina, sem obstala. Bila je obsijana s popoldanskim soncem. Sama polja, nekatera preorana, nekatera še ne, na nekaterih pa je bil celo kak nepospravljen poljski pridelek. Svetlo zeleni travniki so se lepo prilegali rjavim odtenkom. Kot poživilo k vsemu temu pa so bile rdeče strehe hiš. Nisem se smela dolgo ustavljati ob tej podobi,saj sem vedela, da me čaka še veliko lepih presenečenj.

Ob robu doline sem zagledala majhen potoček. Tekel je počasi, umirjeno, saj se mu ni nikamor mudilo. Jaz pa sem hotela ta dan čim več videti in doživeti. Hodila sem ob potočku, dokler nisem zagledala brvi.Hotela sem čez njo. Naenkrat pa zaslišim neko šumenje. Radovednost me je premagala in stopila sem naprej, da vidim, kaj je. Bil je slap,ki je nastal tako, da so otroci zajezili potok za kopanje. Potok, prej umirjen, je zdaj razigrano skakljal po kamnih. Nekateri curki so se odbili od njih in me ošvrknili po obrazu, češ:"Še ti se okoplji v nas, kakor poleti vaški otroci."

Toda bila je že jesen in kdaj pa kdaj je zapihal hladen veter. Vseeno sem se sklonila k potoku in popila nekaj bistre vode.

Kot sem nameravala že prej, sem odšla čez brv na drugo stran potoka. Tu je bilo še nekaj manjših njiv, na katerih so kmetje urno pospravljali zadnje pridelke.

Še zmenili se niso za neznatno občudovalko narave.

Za njivami se je razprostiral velik gozd. Z bratom sva stopila vanj. Gozdna tla so bila pokrita z odejo raznih barv. Listje je ob pišu vetriča padalo na tla, kot bi se utrinjale zvezde.

Še kostanja nisem opazila,ker sva tako zamaknjeno opazovala naravo. Naenkrat mu pade na glavo ježica in spomnim se, po kaj sem sploh prišla. Kostanj je ležal po tleh, ježic sploh ni bilo treba odpirati. Bil je debel in hitro sva ga nabrala. Obenem sva poslušala petje ptic, ki so žvrgolele na drevju.

Ko sva se vračala, sva zagledala sadovnjak, v katerem je bilo še precej neobranih jabolk. Brat jih je nekaj odtrgal, hotel jih je speči. Obilno obložena sva komaj prisopihala nazaj. Spekla sva vse, nato pa smo skupaj pojedli.

Šoštarič Marjanca, 8.c

TUDI JAZ SEM ŽE LOVIL POLHE

Bil sem na Ljubnu. Ko je bila ura osem zjutraj, me je ati zbudil. Vprašal me je, če bi šel z njim po polhe. Privolil sem in se hitro oblekel. Z nama sta šla tudi brat in stari ate.

V gozdu smo imeli nastavljenih šest pasti. To niso bile navadne zanke za polhe, v katerih je polh poginil, ampak je ati zbil leseno škatlo, v njo je zvrtal luknjo in naredil na vrhu pokrovček. Luknjo je zvrtal zato,da je skozi njo prišel polh.

Prišli smo do drevesa, na katerem je bilo polšje duplo, ki ga je naredil ati. S palico, na kateri je bilo pribito duplo, smo ga potegnili dol. Odprli smo pokrovček in pogledali, če je kaj notri. Bila sta dva. Ker polhi podnevi spijo, nam nista ušla. Na odprtino, ki jo je prej pokrival pokrovček, smo nataknili vrečko, skozi manjšo pa smo s šibo drezali v polha.Polha sta začela brundati, nazadnje pa sta skočila v vrečo.Mislila sta, da bosta tako pobegnila, a nista videla vreče. Imeli smo ju in šli dalje.

V drugem duplu ni bilo nič, v ostalih štirih pa je bil po eden. Skupaj jih je bilo šest. Doma jih je ati hotel vse odreti, a sva mu z bratom nasprotovala. Vzela sva mu enega in ga dala v leseno škatlo. Ostale je ati odrl, spekel in pripravil zajtrk. Res je, da ima polh malo mesa, je pa zelo dobro. Zame je najboljše, kar sem ga že jedel. Pri polhu je največ mesa na nogah. Če bi tehtali meso in kosti, bi tehtale kosti več.

Boris Bukovec, 7.b

JESEN

Poslovilo poletje se je,
prišla jesen v deželo je.
Listje bo odpadalo,
drevje bo zasanjalo.
Deževalo bo, se bliskalo,
kakor da je vse začarano.

Kranjc Bojan,6.b

ŠAJSER, KOSTANJ IN ŠE KAJ...

V petek smo se v šoli zmenili, da gremo vsi skupaj peč kostanj na Šajser.

Šajser je kraj, ki je kot ustvarjen za kaj takega, kot smo si izmislili mi.To je livada ob potoku Šajserju. Čez njega vodi betonski mostiček, ki so ga naredili kmetje, da so lahko vozili seno čezen. Ni tako lep, kakor je na primer beograjska Gazela ali mostarski most, vendar se kar poda v tisto okolje. Majhen mostiček čez majhen potoček ob majhni hostici in ob majhnem gaju, kot v pravljici...

Ob treh je odrinila naša karavana, ki je bila oborožena z nekaj preluknjanimi lonci in vrečami kostanja ter s pipci, ki so nekaj, kar ne sme manjkati na takem shodu, kot je naš.

Ljudje so nas gledali, mi pa smo še bolj ponosno dvignili glave ter pomigovali z zadnjicami, da so se ja opazile naše popisane kavbojke.

Prišli smo do gozda, kjer ni bilo več nobenih zijal ne hrupa, temveč ptičje žvrgolenje in žuborenje oddaljenega potočka. Ta mir smo pretrgali mi, ki smo spotoma ob gozdu nabirali kurjavo in lomastili kot medvedje, ven-

dar nismo brundali, temveč razposajeno vriskali, kolikor nam je duša dala.

Ogenj je veselo zaplapolal in kostanj je bil že pripravljen. Dečki smo ugotovili, da je narejeno vse, kar je v naši moči, in že je po zraku švignila pikčasta žoga...

"Kopališče Triglava. Gledalcev je okoli 80.000. Vreme je sončno in teren idealen za igro. Sodnik je zapiskal in že je žoga krenila s centra. Čošič ima žogo. Lep strel na gol, močan, nevaren, a slab strel, kajti žoga je šla 20 metrov od gola! Čosič je tudi na košarkaškem turnirju v Zagrebu to nedeljo dokazal, da je naš najboljši izvajalec sedem metrovk... Sodnik je prekinil igro, ker naš levi vratar jé jabolko in dela sline drugim igralcem, ki se ne morejo povsem zbrati. V tej kratki prekinitvinje poskrbel vsak igralec, da ni le cedil slin, temveč tudi požiral."

Vse rezerve hrane so pošle in tako smo sklenili, da gremo vsi udarniško speč kostanj in ga potem še bolj udarniško pojesti!

Zvnnr...Čez zrak ni švignil NLP, temveč kostanj, ki ga deklice "po pomoti" niso prerezale. Motiti se je pač človeško. Toda ta človeška zmota nas bi kaj kmalu drago stala, saj bi bili skoraj ob našo "tršico"!

Murn je rekel, da še mignil ni, pa je že zmanjkalo kostanjev, ki so bili prvi pečeni. Rad mu verjamem, saj ni imel časa migati!

Trebuščki so nam bili že zelo okrogli in sedaj, ko smo bili telesno nahranjeni, moramo dobiti še nekaj duševne hrane.

Začel se je naš festival popularnih popevk, seveda v našem aranžmaju.

Postalo je že prijetno mrzlo, brrr, mi pa smo še vedno stali ob ognju, gledali napol pečene kostanje in

se ko srake drli v noč. Priklicali smo nekega gobarja, ki nas je na srečo poznal, oziroma naša "tršica" ga je poznala, sicer bi kaj kmalu za njim prišel bel avto z napleskanim rdečim križem na vratih in z napisom:"Bolnišnica za duševno bolne ljudi."

Vsi smo bili že dobro predimljeni in počutil sem se kot kos prekajene šunke, ko smo se odločili, da gremo domov.

Ker me je bilo malce strah, vendar samo malce, verjemite mi, sem odšel domov s Tonijem.

Preživeli smo čudovit popoldan, čeprav smo jedli včasih nič kaj čudovite kostanje in morala se nam je zopet dvignila.

Iztok Gradecki,8.c

OB TRGATVI

Mesec oktober je čas trgatve. Takrat dozori grozdje in vinogradniki se odpravijo v trgatev.

Z dedkom in babico smo se že prej dogovorili, da bomo ob lepem vremenu prišli v trgatev. Že več dni je deževalo in izgledalo je, da ne bomo imeli lepega vremena za trgatev. Končno se je vreme le izboljšalo. Tako smo zadnjo soboto v septembru, ko je bilo sončno, mamica, očka, sestrica in jaz odšli z vlakom v Birčno vas k dedku in babici. Tam smo zajtrkovali in se nato s teto odpeljali v Ljuben, kjer imata dedek in babica svoj vinograd.

V dolini je bila še megla. Ko pa smo prišli v Ljuben, je tam že sijalo sonce. Pričeli smo s trgatvijo. Očka je nosil brente, ostali pa smo hiteli trgat grozdje. Ker je bila nekaj dni pred trgatvijo toča, je bilo veliko jagod po tleh. Zaradi tega je šlo delo bolj počasi od rok. Ko

smo potrgali polovico vinograda, nas je babica poklicala k malici. Skuhala je dobro domačo šunko. Po malici smo z lahkoto potrgali še ostalo polovico vinograda. Ko je bilo vse grozdje v sodih, smo jih zaprli in z vozom odpeljali domov. Tam smo grozdje pobrali iz sodov in ga zmleli na mlin.

Trgatev mi bo ostala v lepem spominu, posebno zato, ker je bilo lepo vreme in sem v bližnjem gozdu nabral precej lepega kostanja in ker sem se napil sladkega mošta.

Petrič Marko, 5.b

GOBE SEM NABIRAL

Lepega jesenskega dne sva se z očetom odpeljala proti Gorjancem. Med potjo sva se odločila, da pojdeva nabirat gobe. Kmalu sva prispela na kraj, kjer se vedno ustavimo.

Tokrat je bilo nabiranje gob res uspešno. Komaj sem vstopil v gozd, že sem zagledal tri jurčke, ki so kukali izpod listja. Ves začuden sem stekel do njih. Poklical sem očeta. Najprej ni verjel svojim očem. Nato pa se je le prepričal, da so pravi. Počasi in previdno sem jih položil v vrečo. Odpravila sva se naprej po gozdu. Kmalu sva v grmičevju zagledala skupino turkov. Njihove rdečerjave kape so se lesketale izpod rumeno zelenih listov. Nekateri so bili že precej stari, zato jih nisva pobrala. Ko sem pobral vse turke, se mi je zaradi teže gob strgala vreča. Tudi roka me je bolela.

Kmalu nato sva se začela vračati proti avtomobilu. Spotoma sva našla še nekaj gob. Čisto na robu gozda sem

odkril še enega velikega jurčka. Pogledal sem še malo naokrog in opazil parček, pri katerem je imel svojo pojedino polž. Nato sem razsodil: "Enega vzamem jaz, drugega pa prepustim tebi." Prišla sva do avtomobila, sedla vanj in se odpeljala domov, kjer sva mami pripravila čudovito večerjo.

Želim si še kdaj nabirati gobe!

Jernej Jedlovčnik, 5.b

OB DNEVU MRTVIH

V četrtek je bil dan mrtvih. Na ta dan se zberemo ob grobovih, da počastimo spomin umrlih sorodnikov, prijateljev in tistih, ki so padli za svobodo.

Stala sem ob grobu, na katerem se je bohotilo cvetje in so v vetru plapolali plameni sveč, in premišljevala. Tu, v tem grobu, trohni moj oče. Zakaj je tu? Zakaj je moral umreti, zakaj? Ne najdem odgovora. To je najbrž usoda. Toda zakaj je tako kruta? Kakor tale plamenček v vetru, tako je v trenutku ugasnilo njegovo življenje. Ko so ga pred šestimi leti dajali v grob, mi je bilo, kakor da mi ga trgajo iz srca. Upala sem, da vse to skupaj sploh ni res in da še vedno živi. Toda bila je čista, krvava resnica.

Še se ga spominjam. Spominjam se, kako me je imel rad. To je bila očetovska ljubezen, ki je po tistem nesrečnem trenutku nisem uživala nikoli več. Umrl je, a v mojem srcu še živi.

Grašič Mirjam, 6.c

TAKO MLADA JE UMRLA !

1. november je dan mrtvih. Pred tem dnevom smo nakupovali sveče in cvetje.

Imel sem sestrično. Ta mi je umrla. Toda še zmeraj se je rad spominjam. Spominjam se dne, ko je umrla.

Neke nedelje smo šli na izlet v Ribnico. Peljali smo se po ravni cesti. Ko smo prispeli tja, smo kosili. Nato smo se malo sprehodili po ulicah. Ko smo se vračali, smo se za trenutek ustavili, da bi se malo spočili. Moja mama in teta sta opazili vijolice, te so bile na drugi strani ceste. Sestrična je tekla čez cesto in prišla k materi. Ker je bila spolzka pot, jo je poslala nazaj. In ko je stala kraj ceste, je pridrvel mimo avto in jo podrl do smrti. Tega dogodka ne bom nikoli pozabil.

Sedaj, ko je pokopana na pokopališču v Ločni, bom šel na njen grob vedno in se je spominjal. Zelo žalosten sem prižgal sveče. Ta nesrečni dogodek mi je vedno v spominu.

Kapevski Vlado, 5.a

SNEŽI, SNEŽI...

Nebo se k zemlji je sklonilo,
ko da bi ji nekaj šepetalo
in ko jo je poljubilo,
zvezdice na zemlji je pustilo.

Sneži, sneži...
Na tisoče zvezdic vsiplje se na tla.
Sneži, sneži...
Že je pobeljena zemlja vsa.

Hej, veter nagajivec,
zavrti nas v vihravem plesu,
raznesi nas po strehah,
travnikih, po lesu!

Za vsakim oknom par oči
spremlja drobno zvezdico,
dokler se na tleh ne raztopi
v biserno kapljico.

Hej, zdaj vsi na sani, smuči,
delajmo snežaka!
Kdor pa zime se boji,
za pečjo naj čaka.

Trunkelj Marija, 7.c

SNEG, SNEG, SNEG...

Zrem skozi okno. Veter se poigrava z mojimi lasmi in me nežno boža po licih. Opazujem kos papirja, ki ga veter žene sem ter tja po naši asfaltni cesti.

Na nebu se zbirajo črni oblaki. Zapirajo svetlomodro nebo, le še v sredini se ga nekaj vidi. Kako lepo je. Črni oblaki pa se približujejo kot dve sovražni si vojski.

Čakam. Čakam, kdaj se bosta ti dve strašni, ogromni vojski spopadli. Pet minut je že minilo. Zdelo se mi je, da je minila cela večnost. Zazdi se mi, ko da so se zbale druga druge in da spopada ne bo prišlo.

Veter zavija svojo čudno pesem in zazdi se mi, da je žejen. Žejen kot človek v puščavi v Sahari.

Spet se zazrem v nebo in opazim, da sta si vojski vse bliže. Zdaj, ne, zdaj bo počilo!

Veter ni več otožen. Igra se s kosom papirja kot prej. Vesel je. Veseli se tega spopada, veseli!

Groom...Počilo je. Počilo je,kot bi se gora razklala.

Začel je padati sneg. Pogledal sem v nebo in opazil stotine snežink, kinso plesale svoj čudoviti ples in letele proti zemlji.

Gradecki Iztok, 8.c

NARAVA, KAKO LEPA SI V SVOJI PRIRODNI LEPOTI

Tvoje gore, polja, jezera, reke, doline so neprekosljive v svoji lepoti. Kaj vse si že doživela? Vojne in mir.Kako zelo sta si ti dve besedi nasprotujoči, toda povej mi, zakaj si morala vse to doživeti? Zakaj ni tvoja zemlja ostala čista, ne da bi bila prekrvavljena s krvjo milijonov ljudi? Zakaj?

Seveda, doživela si tudi mnoge radosti. Poglej svoj Triglav, kako mogočen je! Res je najvišji, toda tudi njegov vrh je skrunila človeška roka. Nekdaj so te prekrivali čudoviti ledeniki. In kaj je sedaj ostalo od njih, ko so bili tako čudovito beli? Nekaj zares lepih jezer, toda tudi te je že skrunila človeška roka. Nekdaj tvoje prostrane gozdove in polja je zavzel človek.

Povej mi, kakšna si bila? Ali je res, da na tvoji zemlji nekdaj ni bilo krivic ? In kaj je sedaj na tem koščku zemlje? Beton in železo, med njimi pa živimo mi - ljudje, ki te z nezadržno silo uničujemo. Ali se nam nebi mogla upreti? Poglej živali, ki živijo na tebi! Nezadržno umirajo in izginjajo. Pravijo, da ljudje poznamo usmiljenje. Kaj bi ti lahko na to odgovorila? Reke, ki so nekdaj kristalno čiste tekle po tebi, so postale sive, rjave in namesto rib so se v njih naselili strupi in kemikalije. Ali še lahko trdimo, da so del tebe, ki si tako čudovita?! Ne, mi to ne bomo mogli trditi toliko časa, dokler se človeku ne boš uprla s svojo mogočno silo, kajti človek še ni spoznal, kako zelo si mu potrebna!

Bele Božena, 8.c

PISANI ŽIVALSKI SVET

Vsi poznate živalski svet,
saj ves z lepotami je odet.
Našteli vam bova "vse",
od čebele, leva pa do mravljice.

Ptiček pozno v noč prepeva,
da zbudil bi strička leva,
a lev se zbuditi noče,
s smrčanjem ptička prepoditi hoče.

Že na vrsti je čebela,
ki ves dan pridno dela,
cvetnega prahu se je najela
in hitro v panj spet odletela.

Pa smo že v ptičjem svetu,
ki bahajo se v letu,
petje njihovo je umetnija,
včasih prava žvrgolija.
Lev je kralj živali,
ki so od nekdaj kraljevali,
živali so vstrahovali,
a vendar ga za kralja izbrali.

Avsec Biserka, 7.a
Glavič Metka, 7.c

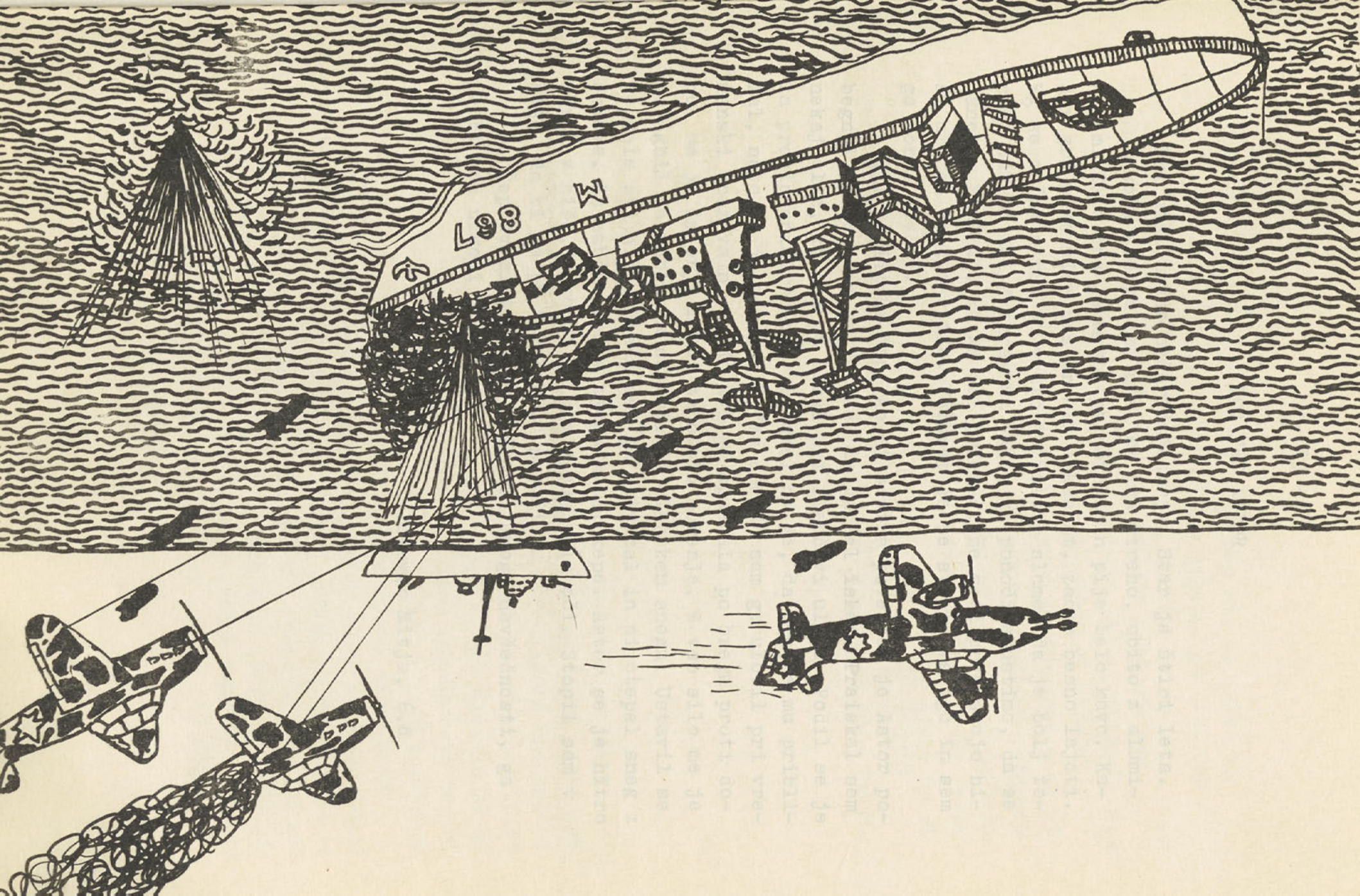
L98
W

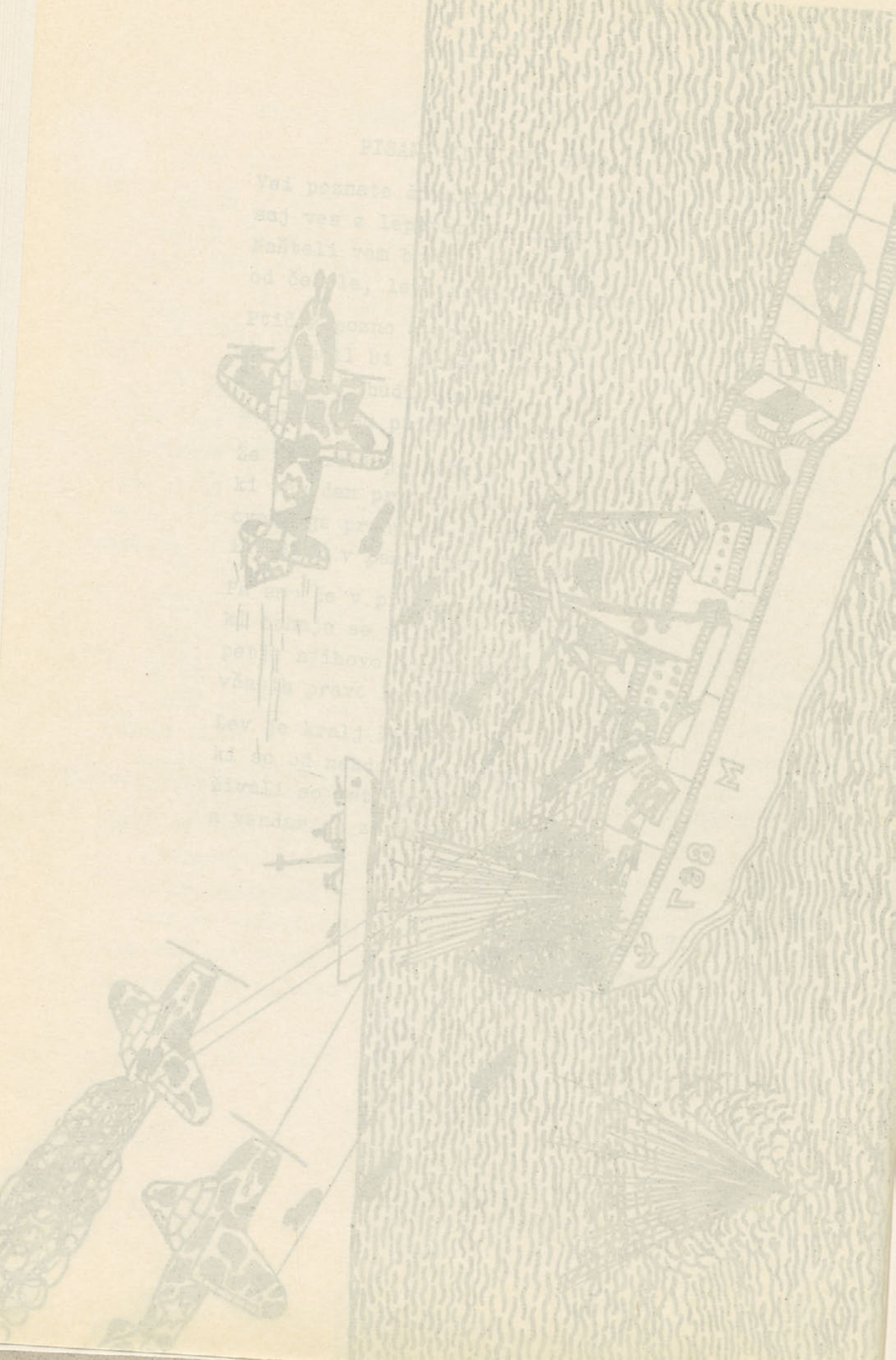

MOJ PES ASTOR

Pri hiši imamo ovčarja Astorja. Star je štiri leta. V kotu škarpe ima uto, ki ima streho, obito z aluminijem. Zelo rad je meso, palačinke in pije belo kavo. Kadar gre mimo hiše poštar ali inkasant, začne besno lajati. Ko se začne zima, mu v uto natrosimo slame, da je bolj toplo. Enkrat ali dvakrat na teden ga ponoči spustimo, da se nanori. Zjutraj, ko ga oče priveže, že sedi pred svojo hišo ali pa je kje blizu. Večkrat je že strgal verigo in sem ga moral loviti.

Bil je zimski dan, ko mi sestra pove, da je Astor pobegnil. Jezno sem se oblekel in ga šel iskat. Preiskal sem nekaj ulic, ko sem ga našel pri Slančevi ulici. Podil se je za preplašenimi otroki. Počakal me je, da sem se mu približal, nato pa je pobegnil. Ves upehan sem ga ulovil pri vremenski opazovalnici. Ko sva se spuščala po bregu proti domu, se je Astorju zopet zahotelo norenja. Z vso silo me je potegnil za sabo, da sem ril po globokem snegu. Ustavil se je šele pri hiši. Besen sem ga privezal in si otepel sneg z obleke. Za zabavo sem v njega metal kepe. Astor se je hitro skril v hišo, tako da so ven gledale le oči. Stopil sem v hišo, da bi se po "sankanju" posušil.

Čeprav mi je Astor napravil mnogo nevšečnosti, ga ne bi rad nikoli izgubil.

Jalovec Mitja, 6.d

PAPAGAJA

Ker sem bila odlična, mi je mamica kupila dva papagaja. Samički je ime Polonca, samčku pa Koki.

Polonca je modra, siva in bela. Koki pa je črne, zelene in po glavci rumene barve. Ker zelo kričita, me vsako jutro zbudita. Preden grem v šolo, jima dam jesti. Takrat se strašno prepirata. Če imamo goste, se pa še bolj kregata, kajti eden bi bil rad še glasnejši od drugega. Učim ju, da bi znala govoriti.

Imam ju zelo rada. Zato upam, da imajo tudi drugi učenci naše šole svoje živali radi.

Janja Jalovec, 4.a

NAŠA MUCA

V našem domu imamo lepo tigrasto muco. Ker je stara tri leta, se le malokdaj igra. Z bratom sva jo prinesla od sosednjega bloka, kjer so jo otroci metali v zrak, jo podili, tepli in se z njo grdo igrali. Kmalu se nama je zasmilila in odnesla sva jo domov. Imela je krvav smrček in bila je vsa preplašena. Mama jo je odnesla v kuhinjo in ji v skodelico nalila mleka.

Muca se je čez nekaj dni že navadila na novi dom. Poiskala si je mehko ležišče na kvču. Še danes se najraje spravi kam na mehko, včasih celo v mojo posteljo. Na nas je zelo navezana. Če nas ni doma, mijavka okoli hiše ali čaka na oknu. Muca dobro ve, kdo ji prinaša hrano. Kadar pride mama domov, muca takoj steče k vratom in čaka, da jih kdo odpre. Začne se motati pod nogami, mijavka

in pleza po mami. Včasih ji stopi na rep ali na tačko in muca se nato dolgo liže. Muca je zelo vesela, ko dobi meso. Kadar ji damo košček hrenovke ali klobase pa ga meče po kuhinji in se z njim igra. Ponoči jo spustimo ven ali v klet. Ulovila je že veliko miši in podgan. Prinese jih pokazat na hišni prag, da bi jo pohvalili.

Nekega dne, ko muce dolgo ni bilo domov, sva bila z mamo zelo v skrbeh, da se ji ni kaj zgodilo. Ko se je čez nekaj dni vrnila vsa sestradana, smo zvedeli, da je bila zaprta v sosedovem stanovanju.

Če bi naša muca poginila, bi bila v hiši velika žalost in miši bi se kmalu nastanile v kleti.

Peric Robi, 6.d

VRABČEK

Jaz sem ubogi vrabček,
v koči sem zaprt,
jesti nič ne dajo mi,
vedno lačen sem.

Vrata so zaprta,
gledam le skoz okno,
zdaj bom umrl
jaz, ubogi vrabček

Recelj Marjanca,3.c

ZELENONOGA TUKALICA

Z očkom rada vzameva čoln in se peljeva po Krki. Velikokrat sem spraševala očka, kaj tako šušlja po grmovju. Ker tudi on ni vedel, kaj je, sva še bolj napeto gledala tja. Kar naenkrat zagledam prelepo vodno ptico. Ker jo je očka poznal, mi jo je opisal.

Povedal mi je, zakaj je dobila tako ime: po zelenih nogah. Zato ji pravimo zelenonoga. Tukalica pa zato, ker se tako sporazumeva. Ima zelo lepo črno perje. Za tukalico je značilno, da ima rdeč kljun.

Nekega dne sva se z očkom mirno vozila po vodi. Kar zaslišiva neko jokanje. Bil je mladič z materjo. Mati se je hitro skrila, a mladič, ki ni znal plavati, ni pobegnil. Zdaj sem imela priložnost, da si ga ogledam iz očetovih rok. Bil je čisto mlad in še naprej je jokal. Kmalu se je umiril. Bil je tako lep, da sem ga hotela vzeti domov. A me je očka posvaril, da kar je narava naredila, to naj tudi ima. V meni se je v trenutku nekaj prebudilo. Tudi jaz sem se zavedla, da je to res.

Spustila sva ubogega mladiča in odšla naprej. Bila sem zelo vesela, ker sem prvič videla vodno ptico.

Darja Gorkič, 6.d

MOJ ŠVEJK

Vsako jutro, ko grem v šolo in srečam soseda, ki gre s svojo psico Koro na sprehod, se mi vrnejo žalostni spomini na mojega psa Švejka.

Nekega lepega jutra sem izvedela, da je sosedova psica skotila štiri ljubke mladiče. Vzljubila sem jih. Očka sem nagovorila, da je sosedu odštel denar za malega nemškega

ovčarja Švejka. Vsak večer sem mu prinesla na slamo mleka in kruha, njegovo najljubšo jed. Ko sem odhajala, je cvilil in jokal. Rad bi se igral. In večkrat me je morala mamica poklicati, da sem odšla iz pralnice. Vsako jutro, ko sem mu prinesla zajtrk, je že stal pri vratih in žalostno cvilil. Toda ne samo takrat. Še večkrat, saj smo ga odpeljali k stari mami v Grosuplje. Ločiti sva se morala za en dolg teden. Potem sem ga obiskala vsaj dvakrat na mesec. Kadar sem prišla, me je pričakal z veselim lajanjem.

Neke sobote sem zopet prišla k stari mami in mojemu malemu Švejku. Toda... Iz hišice ni pokukala vesela glavica. Zaskrbelo me je:"Kje je Švejk? Kaj je z njim?" Nihče mi ni povedal.

Po dveh mesecih, ko sva se s sestrično sprehajali po travniku, se ji je zareklo in začela je pripovedovati:

"Švejka je sosed ustrelil."

Začudila sem se. Vedela sem, da je star sosed, lovec po poklicu, rad imel Švejka.

"Toda zakaj?" sem vprašala.

"Veš, Tanja," je rekla, "Švejk je bil bolan.Hudo bolan.Poklicali smo živinozdravnika. Dajal mu je injekcije in različna zdravila. Nič ni pomagalo. Iz dneva v dan je hujšal. Trpel je. Zato sem šla po soseda in mu rekla, naj pride k nam s puško. Vedel je, kaj bo moral storiti. Bal se je tega, ker je tvoj dober prijatelj.Pa vendar je to storil, saj se mu je žival smilila."

Utihnila je. Meni so solze zalile oči. Stekla sem proti domu. Sestrična je klicala za menoj, da ji je mama rekla, naj gre po soseda. Vedela sem, da stara mama ne sme izvedeti. Pa vendar...Ko je zagledala moj objokani obraz, je vedela, da je nekdo povedal. Zaprla sem se v sobo in se zjokala. Drugi dan smo odšli domov. V mojo sobo sem na steno nalepila Švejkovo sliko. Kadar jo gledam,se mi solzijo oči. Vem, da če tudi bi jo snela, se bi Švejka vedno spominjala.

Tanja Kovačič, 6c

SREČANJE S SRNO

Bil sem na počitnicah.

Skozi gozd sem se le s težavo prebijal. Gosto grmovje me je pri hoji zelo utrudilo.

"Končno!" sem si rekel, ko sem pred sabo zagledal velik travnik. Trava na njem se je že sušila. Sedel sem kraj grma, kjer sem opazoval vso dolino in šumeč potok, ki se je vil po njej. V opazovanje sem bil tako zatopljen, da nisem opazil srne, ki se je pasla nedaleč od mene. Ko sem zaslišal šum za sabo, sem pogledal, kaj neki bi to bilo. Ko sem zagledal srno, sem obstal kot vkopan. Srce mi je tako utripalo, da se nekaj časa nisem mogel niti malo premakniti. Z občudovanjem sem opazoval žival, ki se je mirno pasla.

Ni še minilo petnajst minut in zaslišal sem pasji laež. Srna se je bliskovito pognala v goščo in kot bi trenil, izginila. Tedaj nisem več gledal za srno, temveč sem se oziral, da bi našel psa, ki jo je prepodil. Čeprav sem vedel, da je pes huda žival, sem bil pripravljen tudi njega pretepsti, saj je prepodil najmirnejšo in najbolj ljubko žival naših gozdov.

Plut Dušan, 6.d

SOSEDOV VRT

Komaj se zbudim,
že na sosedov vrt odhitim.
Tu čarobne so stvari,
ki redko vidijo naše jih oči.
Ko sonce se zbudi,
vse se v rosi zablešči.
Čebelica na rožo prileži,
a ta zaspano mane si oči.
Pod sinje nebo dviga ponosno se lepo drevo.
Velike so drevesne krošnje,
kosci obetajo dobre si košnje.
Tudi ptički so odšli na delo,
na lov, da bi dobili jelo.

Pred hišo stara ženica sedi,
zamišljeno gleda in molči.
V roki kletko drži,
a ptiček v njej žalostno čepi.
Spominja se svoje mladosti:
"Oh, kako lepo je bilo na prostosti!"
Stara ženica tega ne ve,
kletko vzame in v hišo spet gre.

Vse mirno je, veter pihlja,
ugasnila je ptičja pesmica
in tudi jaz sem odšla.

Avsec Biserka, 7.a
Glavič Metka, 7.c

NAŠ VRT

Stanujem nekoliko ven iz hrupnega mesta. Imamo svojo hišo in vrt. Ta je razdeljen na velike zabetonirane grede, na spodnjem koncu vrta pa imamo posajena drevesa, ki bodo vedno majhne rasti. Imamo tudi tri balkone, ki so prepolni rož v lončkih.

Na vrt spomladi vsejemo zelenjavo, ki jo rabimo za sproti, drugo pa kupimo na trgu ali v samopostrežbi. Krompir pripeljemo od strica, ki se ukvarja s kmetijstvom. Na vrt smo lani in letos vsadili tri dolge grede vrtnic, ki so prelepih barv in vonja. Največ je rdečih, oranžnordečih, rumenih, ena pa je tudi modra, ki pri nas cvete vijoličasto. Na eno gredo mamica spomladi posadi čebuljice gladijol, ki so rdeče, roza in belkasto rumene barve. Na spodnjem delu vrta imamo več okrasnih grmičkov, ki visijo na cesto. Tudi ob gredah, kjer je posajena zelenjava, so okoli in okoli rože. Nekatere se kar same zasejejo, to so predvsem astre ali cinje. Ta vrt v večini obdeluje mamica, očka prelopata, jaz pa priskočim na pomoč, če imam kaj časa.

Na balkonu imamo veliko rož, ki skoraj vse prelepo cveto. Med njimi so mi najbolj všeč begonje, ki imajo težke in prelepo obarvane cvetove. Ko zapiha veter, se kar pripogibajo, veliko pa se jih tudi zlomi. Imamo še veliko drugih rož, ki pa ne poznam točno imena. Najlepše diši nagelj, za zdaj imamo samo belo rdečega, dobila pa sem tudi druga semena, ki pa še ne vem, kakšne barve so. Med počitnicami sem morala zalivati vrt in balkone. Ker imamo rože tudi na oknih, na garaži pa tri velike oleandre, sem morala to kar dolgo opravljati. Včasih se mi ni ljubilo zalivati, a sem morala iti, ker je bila taka želja mame. Če nisem kdaj zalila, je bil precej ogenj v strehi. Najmanj sem se mučila s kaktusi, najbolj pa z

vrtom in oleandri, ki so cveteli roza in rumeno. Za urejenost balkonov je mamica prejela pohvalo in šopek prelepega cvetja.

Kako lepo je imeti lastno hišo z vrtom in balkoni, ki videz polepšajo. Vse je bolj živo, če je hiša v živih rožnatih barvah.

Mateja Južnič, 6.d

SONCE SREČE

Sonce posijalo je
na zeleno trato,
ptička priletela je,
na vejo se usedla.

Otroci so igrali se,
brezskrbno se lovili,
za žogo so podili se
in zraven peli si.

Nekje v deželi
otroci stradajo,
sonca tam sploh ni
in ptička tam ne žvrgoli.

Tam so vojne
tam je gorje in glad.
A mi brezskrbno se igramo
in na to ne mislimo.

Edvard Kranjčič, 7,b

POČITNIŠKO DOŽIVETJE

V soboto smo vstali ob štirih. Jutranje sonce se je ravno zbudilo in pokukalo izza gora ter osvetlilo še spečo pokrajino. Dolina se je polagoma prebujala iz svojih sanj in oživljala naravo okoli sebe.

Že zvečer smo pripravili vso prtljago, ki smo jo potrebovali za na pot. Zdaj smo jo samo še naložili na avto in se odpeljali. Peljali smo se mimo novih naselij,

razsežnih polj, zelenih travnikov in prostranih gozdov. Ob gledanju lepot v naravi je kmalu minil čas in že smo bili v Ljubljani. Tudi čas, ko smo se peljali skozi to mesto, je bil kratek. Ura je bila že šest. Pohiteli smo, da bi ušli vročini. V avtu nas je bilo kar šest, zato je bilo toliko bolj vroče.

Med potjo smo se ustavili tudi v Kamniku, ker so nas sorodniki povabili na kosilo. Po kosilu sva s sestrično odšli na najbližji grič, ki je bil oddaljen od bloka, kjer so stanovali, le pet minut. Z griča je bil čudovit razgled na Kamniške Alpe. Ko sem si dodobra ogledala vrhove teh gora, ki so se iskrili v soncu, sva se vrnili. Postalo je vroče. Čeprav sva hodili večinoma po senci, ni kaj dosti pomagalo.

Poslovili smo se in nadaljevali pot proti Veliki planini. Vozili smo v najhujši vročini, tako da smo že komaj čakali, da dospemo na cilj. Na planoti smo se malo okrepčali s pijačo, nato pa smo morali pohiteti, kajti drugače bi zamudili in morali bi počakati na drugo gondolo, ki odpelje čez eno uro. Komaj smo vstopili, že smo se odpeljali. Pot je bila zelo strma, tako da so si nekateri na vrhu kar oddahnili od prestanega strahu. Tam je očka kupil še karte za sedežnico. To me je zelo veselilo. Peljali smo se najprej nad veliko lužo, kjer so napajali živali. Malo naprej pa je bila ravno pod nami lesena koča, krita s skodlami, kot vse ostale, ki smo jih pozneje videli. Ko sem skočila s sedežnice, smo se odpravili naprej in se ustavili na planoti. Tam so se starejši za nekaj minut odpočili, jaz pa sem se sezula in bosa stopala po skalovju. Tukaj smo se večkrat slikali.

Dve uri sta kar hitro minili in čas, ko bi se morali vrniti.

Morali smo se vrniti. Tudi to pot smo se peljali mimo bele in peneče se Bistrice. Bratrancu Davidu smo povedali, da tu mleko točijo v steklenice in jih potem zamašijo. Ob raznih šalah nam je čas hitro mineval in kmalu smo prispeli domov.

Irenca Kirm, 6.c

NA VRŠIČU

Vračali smo se z morja domov po lepi dolini reke Soče. Ogledali smo si izvir te čiste reke. Kmalu se je pričela cesta naglo vzpenjati. Na vsakih sto metrov je napisana na železni tabli višina. Vzpeli smo se do višine 1200 m, ki je že višja kot najvišji vrh Gorjancev, ki je visok 1181 m. Šele ko smo dosegli višino 1600 m, sem ugledal nekaj planinskih koč. Največja je bila Erjavčeva koča, ki je imela nekaj sob za turiste. Na skali, ki visi nad velikim prepadom, je sedel nek mož, ki je imel daljnogled, ki je bil velik skoro dva metra. Za majhno vsoto smo si lahko ogledali vso gorsko pokrajino. Videl sem precej gamsov. Z opazovalnice se je zelo dobro videl tudi mejni prehod med Jugoslavijo in Italijo. Na Vršiču sem si kupil veliko značk, razglednic in velikega, umetno narejenega gamsa. Cesto na Vršič so zgradili med prvo svetovno vojno. Na Vršiču sem spoznal tudi nekega Grka mojih let, s katerim sem se spoznaval tako, da sva si risala na list ali pa kazala z rokami drug drugemu. Naučil me je nekaj grških besed, jaz njega pa slovenskih. Na tem gorskem grebenu v naših Alpah sem prebil lepih in zanimivih pet dni, nato pa smo se odpeljali na Jezerski vrh in tudi tam smo si ogledali znamenitosti.

Gore pomenijo mnogim sprostitev, naužijejo se svežega zraka in obiščejo prelepe planinske vrhove.

Rudi Levstik, 7.b

RADOVEDNOST

"Je že šla. Zdaj poiščem njen dnevnik," si je rekel Matjaž. Stopil je k oknu, nato pa odšel v Bredino sobo in previdno odprl omaro. Izpod kupa perila je potegnil denar. Pod pulover, pod vsako majico je pomolil roko, toda našel ni nič drugega kot papirnati tisočak, nekaj svinčnikov in ovitek. Na njem je bila nalepljena etiketa. Z velikimi tiskanimi črkami je pisalo: "DNEVNIK, Breda Buh, 1972."

Matjaža je ta ovitek vzpodbudil, da bi našel dnevnik. Še bolj je iskal, toda našel ni nič. Ujezilo ga je in je obleke in perilo porinil iz omare na tla. Vsako cunjo je pretresel in jo z jezo zabrisal ob tla. Ko je vse pregledal, je odšel v kuhinjo po stol. Prislonil ga je k omari in pogledal na polico. Pod Bredino torbico je zagledal nekaj svetlega. Nasmehnil se je. Stegnil je roko, a mu je obstala. Ni vedel, ali naj pogleda ali ne. Premišljeval je, čez nekaj časa pa se je ojunačil in ga potegnil izpod torbice. Ulegel se je na Bredino posteljo ves vesel in srečen.

Ko je odprl zvezek, je videl na robu napisan datum. V drugi vrstici pa je pisalo:"Zlagala sem se mami. Namesto da bi šla v šolo, sem šla v kino. Ne..."

Zaškripala so vrata. Vstopila je Breda. Matjaž je skočil s postelje, zvezek porinil pod odejo in začel

pospravljati razmetane cunje. Breda, vsa besna nanj, pa ga je začela zmerjati:

"Smrkavec predrzni, da si kaj takega dovoliš! Čakaj, da te zmikastim, osel!"

Hotela ga je udariti, pa se ji je zmuznil in stekel na dvorišče. Breda je na hodniku pograbila metlo in tekla za njim. Matjaž pa jo je ucvrl po poti navkreber. Seveda, Breda pa za njim. Došla ga je na hribu pri bezgovem grmu. Z metlo ga je udarila po hrbtu. Tedaj pa ji je hotel Matjaž udarec vrniti. Breda je spustila metlo in bežala domov. Na pragu ju je čakala mama. Vprašala ju je:

"Kaj pa počneta?"

Breda ji je povedala, da ji je Matjaž stikal po omari, Matjaž pa ni imel drugega izgovora, kot da je materi potožil:

"Breda pa me je udarila z metlo po hrbtu. Joj, kako me boli, mogoče mi je zlomila rebra!" je pretiraval. V resnici pa ga ni nič bolelo.

"Kje je pa sedaj metla?" je vprašala mati.

"Breda jo je pustila na Barončevem hribu," je dejal Matjaž.

Mati se je nasmehnila in si dejala:" Saj kadar me ni doma, je vse narobe." Poklicala je Bredo in ji rekla:

"Pojdi po metlo, kamor veš in znaš. Ti, Matjaž, pa kleči v kotu toliko časa, da se Breda vrne."

Kmalu se je vrnila, toda brez metle. Oba sta dobila krepko zaušnico. Matjaž je bil žalosten, Breda pa je bila užaljena. Svoj dnevnik je skrila pod posteljo, da ga ne bi nikoli več našel njen brat. Matjaž pa je sklenil, da ne bo ni nikoli več radoveden.

Mojca Novak, 8.b

USPAVANKA

Sonce za goro gre,
zvezdice na nebu zažare.
Spančki na okna sedajo,
malim otročičkom uspavanke pojejo.
Vsi so že zaspali,
le mala Jasna še bedi,
hočem da poje mati ji.
"Aja, tuta, ni-na, na-na, Jasna zaspi!"
pesem se v nočno tišino glasi.
Končno zapro se sinje oči,
mama lepe sanje Jasni zaželi
in tudi sama na blazino
trudno glavo položi.

Tuti, 8.c

VEČER PRI NAS DOMA

Kot za vsakim jutrom sledi dopoldne, tudi vsakemu popoldnevu sledi večer. Vsi večeri niso enaki. Eni so veseli, zabavni, nekateri pa so žalostni.

Tudi pri nas doma so različni. Ponavadi se zberemo v kuhinji. Mamica kuha večerjo. Včasih ji priskočim na pomoč, kadar pa sem sitna in lena, sedim na stolu in gledam v zrak. Očka bere časopis in tako ima vsak svoje delo, toda že mi ni kaj všeč in kakšno zinem, če že drugega ne pa rečem, da se z mano noče nihče pogovarjati. Potem sledi večerja. Usedemo se za mizo. Že najdem kak izgovor, da ne bom večerjala, toda to rečem le takrat, kadar večerja ni po moji volji. Izgovarjam se, da nisem lačna, pa da sem že isto jedla v šoli in povem še veliko vzrokov, ki

mi pomagajo, da se mami razburi in reče:

"Ne govori! Če ni večerja zate, pa bodi lačna!"

Vzamem krožnik, ga postavim v pomivalno korito in se zmuznem iz kuhinje. V sobi prižgem televizor, se udobno usedem na stol in gledal. Včasih tudi berem. Potem prideta v sobo mamica in očka. Pogovarjamo se, kako smo preživeli dan, si pripovedujemo novice. Ura je že osem in na sporedu je TV dnevnik. Očka gleda z veliko vnemo, prav tako tudi mami. Mene pa toliko ne zanima nova ustava, politika in še nešteto takšnih reči, ki jih prebere napovedovalec. Pa tudi takrat se nekaj spomnim in bi rada to povedala. Toda še predno odprem usta, me očka grdo pogleda, češ, bodi tiho. Potem sem seveda tiho in želim si, da bi zmanjkalo električnega toka ali pa, da bi pregorela žarnica v televizorju. Toda to se ne zgodi takrat, kadar je TV dnevnik, namreč takrat, kadar jaz gledam kakšno oddajo. Potem gledamo film ali se pogovarjamo ali pa beremo. Ponavadi, ko se ura obrne čez enaindvajseto, se začnemo odpravljati spat. Hitro smuknem v posteljo, da luč ugasne mami. Me je namreč zelo zelo strah. Nekaj časa še gledam v temo in pred očmi mi hodijo krokodili, gorile, levi, kače. Ko me premaga spanec, sladko zaspim in zasanjam.

Mojca Novak, 8.b

TAKOLE JE PRI NAS

Smo dužina, ki večere večinoma preživi doma v topli kuhinji. Za napornim dnevom se vsi trije, kolikor šteje naša družina članov, zberemo v kuhinji. Ta večer poteka nekako takole:

Mamica se najprej spravi h kukanju večerje. Pri tem ji večkrat pomagam, če pa nisem dobre volje, se spravim za mizo in nejevolja z nogami tolčem ob jedilni kot ali pa gledam televizijo. Očka bere časopis ali pa kaj piše. Jaz se mu večkrat pridružim, pa čeprav mojega obiska ni kaj nič vesel. Potem se spet pridružim mamici ali pa grem k stari mami. Ko je večerja na mizi, posedemo. Večkrat godrnjam, ker večerja ni po mojem okusu. Hočem med jedjo brati, a mi očka in mamica ne pustita. Vedno mi pripovedujeta eno in isto:"Pri jedi se ne bere!" Nejevolja vržem časopis ali knjigo stran in izpod čela grdo pogledam. Ko povečerjamo, mamica pomije posodo, jaz pa jo pobrišem in zložim. Nato še pometem in kuhinja je čista. Pogledam na uro. Še nekaj minut in ura bo dvajset. Očku pripravim ležalni stol, pri tem pa vedno nekaj godrnjam, ker mi je zelo zoprno poslušati TV dnevnik. Tedaj se oglasi očka:"Zahtevam čisto tišino,čeee....!" ne dokonča stavka ter pogleda mene in mamico. Mamica nekaj napol glasno reče in se udobno usede. Jaz pa imam ob tem času največ povedati. Pripovedujem, kaj vse se je zgodilo v šoli, med potjo domov. Očka je jezen, ker ni slišal pomembne novice. Godrnja, jaz pa se na tihem hihitam. Nato pa rečem:" Mene prav nič ne zanima,kaj kuhajo na Bližnjem vzhodu, kdo je prispel v Jugoslavijo, kaj je izjavil Nixon. Ti pa ta poročila poslušaš vsako uro. Ne bom molčala."Joj, kako jih boš dobila!" mi zagrozi očka in se zopet obrne k TV ekranu. "Jaz pa ne bom povedala, če sem bila vprašana. Tako!" rečem odrezavo in grem v svojo sobo. Ko je konec poročil, se zopet vrnem v kuhinjo. Rada bi gledala film.

Zopet se zgovarjam:"Vsi ga bodo gledali, samo jaz ne. Sta pa res nesramna!" "Ne in ne. Ne boš gledala. Umij se in spat," rečeta oba hkrati. Mamica ugasne televizor. Ker sem se trmala, sem bila zadnja za umivanje. Mamici sem rekla, da me mora počakati, da bo ugasnila luč. V kuhinji se nekaj huduje, kar jaz preslišim, in gre spat. Ko pridem v sobo, pravim, da ne bom ugasnila luč. Mene je namreč zelo strah. Nekaj časa sedim v kuhinji, a ker nič ne pomaga, ugasnem luč in bliskovito skočim v posteljo, da se zaziblje vsa soba. Voščim "lahko noč" in se pokrijem. Nekaj časa še gledam v temo, potem pa zatisnem oči. Ker sem že zelo zaspana, se potopim v lepe sanje.

Tako preživi večer doma naša družina. Vsak dan isto in enako. Včasih veselo, včasih pa z majhnim prepirom, katerega povzročitelj sem jaz.

Polona Štine, 8.b

RES SEM JO RAZVESELILA

"Ciiinn!!" je zaklicala budilka. Nemudoma sem vstala s postelje, da se mi je kar zavrtelo v glavi. Čeprav sem začutila mraz, sem vzdržala."Le potrpi, saj si vendar velika!" mi je govorilo nekje tu notri. In potrpela sem.

Že sem bila oblečena. Tudi šolsko torbo sem imela že pripravljeno. Toda - saj res! Saj danes nimamo pouka! Čisto sem pozabila. Nič zato, bom pa kaj drugega počela kot vsak dan v šoli.

Sem se že spomnila. Mamico bom razveselila. In to tako, da bom pospravila, da se bo vse svetilo. To bom naredila, prav zares.

A naenkrat se mi je pred očmi prikazal nasmejan mamičin obraz pred menoj. Tudi jaz sem bila vesela... Toda čim bolj bom odlašala, tem manj bom naredila. Zato hitro

na delo!

Najprej sem se lotila spalnice. Lepo sem pospravila otroško spalnico, potem pa še spalnico, v kateri spita očka in mamica. Seveda sem obe pometla, pogledala, če ni kje kak pajek, potem pa še prezračila. Takoj nato sem se lotila kuhinje. Še nekaj posode je ostalo od zajtrka, leto sem vso pomila in pobrisala. S kuhinjo sem imela največ dela. Ampak sem jo pospravila, da je bilo vse "tip-top". Sploh se je nisem mogla nagledati.

Zatem sem imela še veliko dela z dnevno sobo. Pobrisala sem ves prah, kar je bilo treba, sem dala na svoje mesto, nazadnje pa sem namazala tla in drgnila toliko časa, da sem močno padla po tleh. Tedaj sem vedela, da je dobro. Morala pa sem pospraviti še hodnike. S temi nisem imela mnogo dela, toda čas je vseeno mineval. Nato sem zalila še rože, katerih imamo ogromno. Potem pa sem imela še nekaj manjših opravil.

Ura je kazala že veliko. Odločila sem se, da bom skuhala dobro kosilo. Že sem iskala posode in rezala zelenjavo. Kosilo je bilo prej gotovo, kot sem si mislila. Saj sem delala še nekaj sladkega, za kar sem našla recept v kuharski knjigi.

Tedaj je pozvonilo. Vstopila sta očka in mamica. Takoj, ko sta vstopila, sta začutila nekako spremembo. Mamica je spoznala, da sem se to dopoldne zelo mučila. Ko je stopala iz prostora v prostor, ni mogla verjeti, da more biti vse tako spremenjeno od zjutraj. Kaj šele to! Zagledala je, da sem skuhala kosilo. Brez premisleka je stekla k meni in me objela. Začutila sem njene tople, nežne roke, ki so me božale po laseh. Meni pa je ušla velika velika solza iz oči in se zgubila v mamičini halji. Očka pa je slonel pri vratih in se ob pogledu na najin objem, smehljal.

Oh, kako je bilo lepo! Kako je bilo to čudovito!

Gazvoda Vivina, 7.b

NAJIN "SPLAV"

Čas je tekel in počitnice so minile, kot bi mignil. 3. septembra so se odprla šolska vrata in zopet smo morali v šolo. Mnogi učenci so težko pričakovali začetek šolskega leta, mnogi pa niso opustili misli, da so se počitnice že končale. Zelo rad se spominjam nekega dogodka, zato vam ga bom opisal.

Z Borutom sva se že pred začetkom počitnic odločila, da bova naredila čoln. Ta želja se nama je uresničila šele v začetku avgusta. Pri sosedovih sva staknila še skoraj novo zračnico od avtobusa. Morala sva jo napihniti z avtomobilsko tlačilko. To je terjalo od naju največ napora. Končno sva jo napihnila. Toda treba je bilo narediti še vesla. Bili sta dolgi komaj devedeset cm.

Še isti dan sva hotela čoln, ali bolje rečeno zračnico, preizkusiti. Preizkušala sva ga na jezu. Voda je bila zelo topla. Usedla sva se vsak na eno stran čolna in odveslala po potoku navzgor. Kmalu sva ugotovila, da se čoln zelo hitro vrti okrog svoje osi. Oba sva veslala v isto smer. Najprej sva se vrtela počasi, potem pa vedno hitreje. Naenkrat sva izgubila ravnotežje. Zaletela sva se z glavami, v naslednjem trenutku pa sva se znašla v vodi. Poskušala sva prilesti na čoln, toda tudi ta poskus se je izjalovil, spet sva morala plavati. Končno sva prilezla na čoln, toda vesla so naju že prehitela. Morala sva plavati, če sva hotela priti do brega.

Tistega dne sva se še nekajkrat okopala. Še dolgo bi se vozila na čolnu, če se ne bi zgodilo nekaj, kar naju je prisililo, da sva odšla domov. Na bregu je ležalo veliko razbitih steklenic. Na eno od teh razbitih steklenic sva seveda položila čoln. V splavu je nastala majhna luknjica, toda dovolj velika, da je zračnica postala v nekaj minutah prazna. Žalostna sva odšla domov.

Bojan Kõmerlj, 7.d

ALI GA POZNATE?

Ali ga poznate?
Tistega pobalina,
tistega Matjaža,
ki s kamni se balina?

Ali ga poznate?
Tistega Matjaža,
ki se nikoli ne uči,
a ko v šolo pride,
velik cvek dobi?
Tistega Matjaža,
ki nič prida ni,
saj vsak dan v šoli
kar naprej nori?

A nekoč zgodi se,
da se ta Matjaž
zaleti v velik tovornjak.
In prečudno čudo,
od takrat naprej
ta Matjaž je priden
kot nikoli prej

Mojca Nared, 5.d

NA LETALIŠČU

V torek, 2.10.1973 so se vsi oddelki petega razreda osnovne šole Grm odpeljali na poučno ekskurzijo.

Približno ob deveti uri smo prispeli na Brnik. Z Brigito sva odšli na razgledno teraso in opazovali letala. Videli sva tri, ki so imela stopnice na tleh in mislila sem, da bodo vsa tri vzletela. Pa sem se zmotila. Vzletelo je

samo eno letalo. Ko je potegnilo stopničke, je kmalu močno zabrnelo, da je šlo skozi ušesa. Letalo se je premaknilo. Pod njim je stal človek, ki je imel v rokah neke rdeče tablice in dajal znake. Letalo je obrnilo in šlo dalje z veliko hitrostjo. Na tričetrt steze so se dvignila prva kolesa, za tem še zadnja. Letalo je bilo v zraku. Še nekaj časa sva z Brigito gledali za njim. Za sabo je spuščalo črn plin. Šele zdaj sem opazila kontrolni stolp. Brigiti sem rekla, naj greva v letališko restavracijo.

Prišli sva v restavracijo, ko so sošolke in sošolci že pisali razglednice domačim. Tudi jaz sem kupila eno in jo spravila v torbo za spomin na letališče. Pri mizi, kjer smo pisali razglednice, smo dobili prospekte letališča.

Zopet je zabobnelo. Vsi smo tekli na razgledno teraso. Letalo je pristalo. Najprej je izstopila stevardesa, za njo pa ostali potniki. Zdaj smo šli na travnik pred letališčem. Na njem so stala letala, v katerih smo videli veliko zanimivega. Odšli smo po stezi do avtobusov. Z Brigito sva že slišali tovarišico, ki je klicala otroke k sebi in jim govorila, da odhajamo. Rekla sem:"Škoda, da gremo, bilo je tako lepo!"

Vstopili smo v avtobus in se odpeljali proti Ljubljani. Na avtobusu smo se do Ljubljane pogovarjali le o letališču.

Katarina Teršar,5.d

POZNAM PESNIKA

Bilo je nekega dne na osnovni šoli v Šmihelu,ko sem hodila še v prvi razred.

Bil je dan, ko smo učenci prvih razredov postali pionirji. V velikem prostoru, ki je bila hkrati telovadnica, smo imeli kratko proslavo Povabili smo tudi slovenskega pesnika Toneta Pavčka. Najprej smo cicibani dobili modro kapo in rdečo ruto. Cicibani, že pionirji, smo z

začudenjem opazovali ruto in kapo. Bili smo veseli. Neka tovarišica je ukazala, da moramo biti tiho. Le s težavo smo se pomirili in utihnili. Na oder je stopil Tone Pavček. Pozdravili smo ga s ploskanjem in z veselimi obrazi. Tone Pavček nam je povedal pesmico z naslovom "Kako sem prvič v šolo hodil." Ta pesmica se je vsem učencem prvih razredov zdela tako zelo smešna, da bi skoraj vsi popokali od smeha. Po proslavi smo nekateri Toneta Pavčka prosili za podpis. Naši želji je rad ustregel. Vsakemu,ki je želel, se je podpisal na list. Potem smo odšli domov.

Ponosna sem, da pesnika poznam.

Nuška Cimprič,5.d

JANEZ KUHAR - JOK IN ČOKOLADA

Ko sem bil še majhen, sem hodil v vrtec. Nekoč je prišel v vrtec Janez Kuhar. Prišel je s harmoniko, z magnetofonom in mikrofonom.

Razložil je, da nas bo snemal za radio. Tovarišice so nas pripravile in začeli smo peti. Igrali smo tudi igrico, kjer sem moral jokati. Tovarišica me je nekaj dražila in jaz sem res začel jokati. Najbrž sem zelo lepo jokal, kajti drugi dan sem dobil v vrtcu veliko čokolado. Skladatelj nas je naučil nekaj pesmic. Nato se je poslovil od nas in odšel v Ljubljano.

Čez en mesec smo že poslušali svoje petje po radiu. Pa tudi jaz sem slišal svoje jokanje.

Skladatelj Janez Kuhar me spominja prijetnih dni v vrtcu.

Božo Zupan, 5.d

SAM

Deček poje pesmico,
glasi se pa tak žalostno,
da para mi srce
in solze mi iz oči drse.

Ne misli on le nase,
misli na tiste čase,
ko srečen hodil je po trati,
ko bila je z njim še mati.

Zdaj matere več ni,
sam je ostal v žalosti.
So jo v črno zemljo zakopali
in ji z roščami nastlali.

Tako je sedel na tratici,
si z eno roko solze brisal,
z drugo pa na zemljo pisal:
"Jaz moram k svoji mamici."

Zaradi prevelike žalosti
vzel si je življenje,
ga kraj matere so pokopali
in za njim zelo jokali.

Suzana Gutman, 7.b

PRAVIJO MI "ČRNUH"

Pravijo mi - črnuh. Samo zato, ker sem črn in oni beli. Ker nisem tak kakor oni. Sovražijo me. Mislijo, da sem stvar brez duše in brez srca. Ali sem jaz kriv, da sem tak? Narava je nas, črne, ustvarila po svoje. Kruto se je poigrala z nami...

Črn, črn, črn...Črnec mora vse pretrpeti, za vse je dober. Povsod, razen pri delu, mora biti zadnji. Da, nekateri še dela ne dobijo. Spet samo zato, ker so črni. Ali smo kaj drugačni od njih? Ravno tako smo ljudje. Zakaj je tako? Tako se sprašujem iz dneva v dan.

Sem iz New Yorka, mesta, kjer je veliko ljudi, belih in črnih. Belci imajo povsod prednost. Matere in očeta nimam več. Sam sem. Živim pri najemniku, ki je prav tako bel, le da je dobrega srca, trdne volje in razume problem rasne diskriminacije. Živim eno nadstropje nad njim. Ima še veliko podnajemnikov, a so vsi beli. Samo jaz sem črn. Kadar grem iz hiše, se vsi otroci, ki se igrajo na hodniku, poskrijejo v stanovanja.

Tu živim šele tri mesece. Do tedaj sem imel drugega najemnika. Bil je pravo nasprotje sedanjega. Neprestano je vpil nad menoj, me poniževal in psoval. Tudi izzival me je neprestano. Nisem mogel več, pa sem udaril...

Dva meseca sem prebil v ječi.

Kadar pridem v trgovino, so vsi belci prej na vrsti kot jaz. Vsi me odrivajo. Zadnjič mi je nekdo rekel:"Ti, črnuh,ti, ki si črn, boš lažje počakal, mi smo beli, mi ne moremo čakati!" Tudi pri blagajni je tako. Zadnjič sem stal v vrsti. Za mano je stala bela žena z otrokom. Otrok me je odrinil vstran in zaničljivo rekel:"Ti si črn, mi, beli, imamo prednost!" Prijel sem ga za roko, tedaj pa je žena zavreščala:"Pusti mojega otroka! Ne boš ga umazal! Pusti ga,ti... nemarni, umazani črnec! Zakaj ste sploh

vi na svetu?" in toliko časa je vpila, da so me vrgli iz trgovine...

Povsod je tako. Prav je vprašala tista žena: Zakaj smo sploh na svetu? Samo za pretepanje in zmerjanje.

Zadnjič sem šel mimo otroškega igrišča, kjer so se brezskrbno igrali otroci. Beli, beli mi je odjeknilo v srcu. Pristopil sem k neki deklici. Rahlo sem jo pobožal po laseh. Dekletce se mi je nasmehnilo in mi z ročicami seglo na glavo. V srcu se mi je prebudilo nežno čustvo, ki mi je napolnilo oči s solzami. Prvi človek, eden od redkih, ki me je imel rad... A odrasla bo in me spet sovražila. V tistem hipu je prihitela dekličina mati, odpeljala deklico in se vso pot glasno jezila na otroka. In tako sem bil spet sam...

Pred mnogo leti sem v časopisu prebral naslednji članek:" V majhni deželici onkraj oceana, kinse ji pravi Slovenija, je izšla nova zbirka poezij že davno umrlega slovenskega pesnika Franceta Prešerna, ki je po vsem svetu zaslovel s svojimi pesmimi." Pod člankom je še posebej pritegnil mojo pozornost verz:

"...Tja bomo našli pot,
kjer nje sinovi,
si prostovol´jo vero in postave.
Ak´pa naklonijo nam smrt bogovi,
manj strašna noč je v črne zemlje krili,
kot so pod svetlim soncem sužni ´dnevi!"

Ta verz mi je pomagal, da sem ostal, da sem čutil, da je še kdo z nami, na naši strani. Kajti smo zelo nesrečni. Belci, razkosajte nas, iztrgajte nam srce in prsi in videli boste, da smo prav taki kakor vi! Pretepajte nas, preganjajte, mučite, a te zavesti, da smo ljudje, ne boste nikoli izsesali iz nas! Če nas boste zatirali, mučili in pretepali, ne boste s tem niti malo pomagali ne

sebi ne nam, ne boste nam niti za nianso spremenili barve! Nikoli!

Človek si je z razumom pribril mesto gospodarja v naravi, podredil si je vsa druga bitja. A marsikateri človek, ki je že toliko napredoval na vseh stopnjah znanosti, ta človek nima obenem niti toliko razuma, da bi že vendarle spoznal, da smo tudi mi ljudje...!

Trunkelj Marija, 7.c

DRAGI PIONIRJI!

Spet se je pričelo novo šolsko leto, vsakodnevne dolžnosti in obveznosti, hkrati pa preživljate prijetne trenutke v družbi svojih vrstnikov v raznih dejavnostih pionirske organizacije na šoli.

Za nami je odredna konferenca, ko smo na dan pionirjev izbrali novi pionirski odbor in sprejeli letni delovni načrt. Prav o slednjem bi vas rada seznanila, saj so bili na konferenci zbrani le delegati razrednih skupnosti, program pa je bil sprejet za vas vse.

Kot gotovo že veste, je tudi naš pionirski odred vključen v tekmovanje Jugoslovanskih pionirskih iger pod geslom "veselje v ustvarjanju, radost v odkrivanju." Dejavnost obsega v glavnem štiri področja: naravoslovno, družboslovno, kulturno-umetniško in tehnično področje.

Naravoslovno področje zajema vključevanje pionirjev v skupno borbo za očuvanje naravnega okolja. Kdo si bolj ne želi živeti v urejenem okolju, vdihavati sveži zrak, opazovati lepote narave, čuvati cvetlične nasade, skrbeti za lačne ptičke pozimi, kot prav pionirji sami!

Mladi, ki so vam tuje vojne grozote, radi spoznavate preteklost starejših generacij, ki so morale v oboroženem boj proti okupatorjem, zato da vi živite srečno in v svobodi.

Zanima vas preteklost našega slovenskega kmeta, ki se je v neenakem boju uprl pred 400 leti tuji gospodi. Vključeni v tekmovanje za dosego Gubčeve plakete boste prispevali k skupni akciji slovensko-hrvatskih pionirjev in tako tudi v praksi pripravljenost h gojitvi bratstva in enotnosti med jugoslovanskimi narodi.

Sem sodi tudi vaše dopisovanje s pionirji vseh naših republik, še posebej pa s prijateljsko osnovno šolo Aleksa Šantiča iz Beograda in našimi belokranjskimi prijatelji v Semiču.

NAŠE DELO

Prispevki iz krožkov

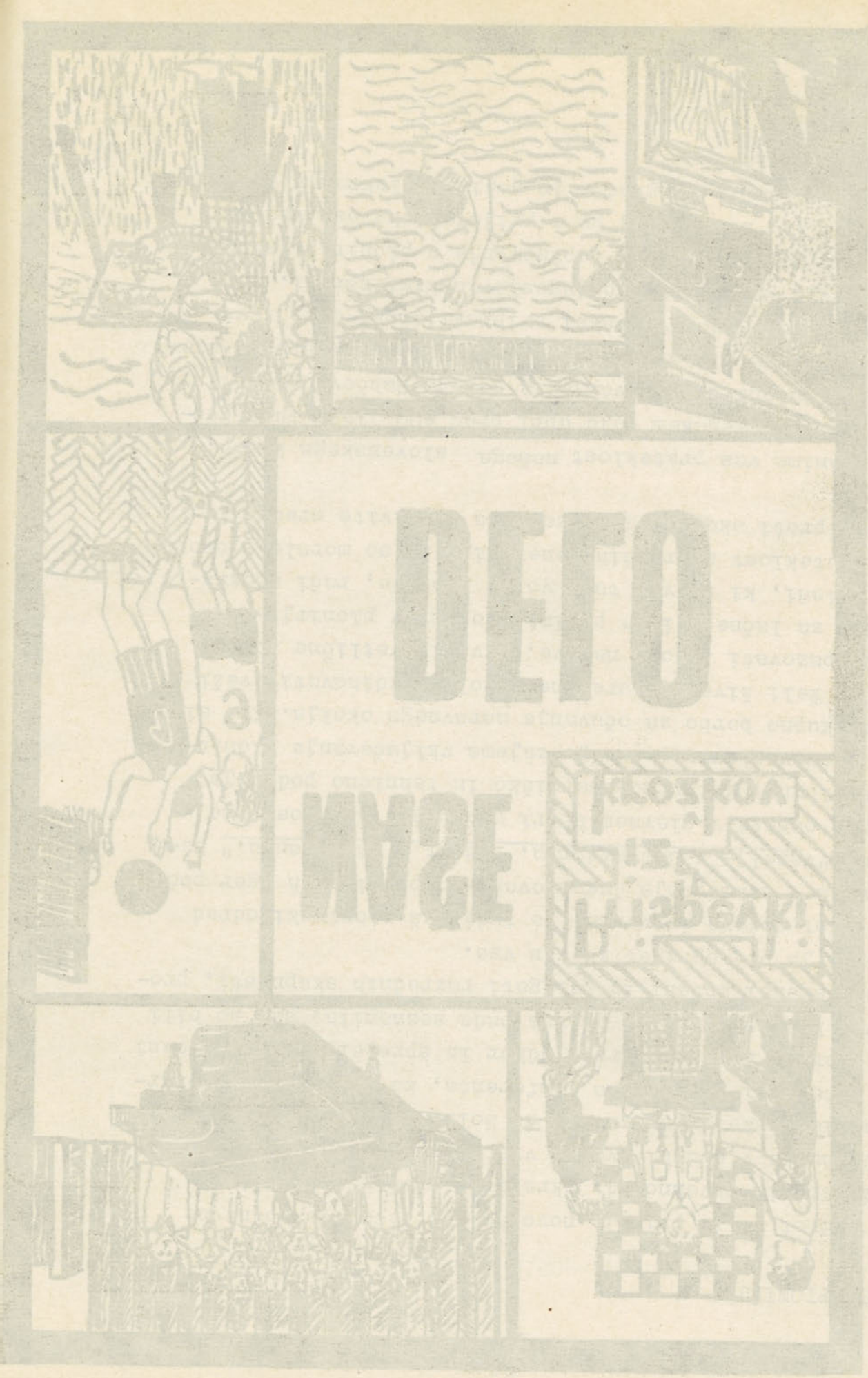

Kulturno-umetniško področje nudi možnost literarnega ustvarjanja v vezani in nevezani besedi, sodelovanju na šolskih prireditvah in proslavah s pesmimi, recitacitacijo in plesi, dopisovanju v šolsko glasilo "Mladi ob Krki" in v razne mladinske časopise in revije in pri poskusih nastopanja z lutkami.

Tehnično področje budi v pionirjih željo po razsikovanju, ustvarjanju in uveljavljanju.

Za vsa ta področja pionirskih dejavnosti imamo na šoli ustrezne krožke, kamor ste se prijavili.

Prijava naj bo slehernemu pionirju tudi obveza, da bo redno obiskoval krožke, saj ima vsak od njih svoj in zanimiv delovni načrt, vsi skupaj pa bodo pripomogli doseči izpopolnitev vseh pogojev za dosego spominske plakete, ki jo bodo prejeli pionirski odredi, ki bodo uspešno izpolnili naloge JPI.

Mentorska skupina in pionirski starešinski svet zato želita vsem pionirskim dejavnostim uspešno in delovno šolsko leto 1973/74.

Majda Jereb,
mentorica PO

O DELU ŠŠD

Na naši šoli je že tretje leto ustanovljeno ŠŠD. In kakor po drugih organizacijah, je tudi pri nas uvedeno samoupravljanje. Seveda nam pri vsem pomaga in svetuje tovarič Oklešen, ki nima malo dela. Izvoljen je bil v upravni odbor, ki je sestavljen takole:

predsednik: Bele Božena
podpredsednik: Keržan Sandi
tajnik: Bele Mojca
blagajnik: Bartol Robi
Gospodar: Kovač Miran
propagandist: Rihar Nevenka
član: Kovač Helena

Do sedaj smo imeli že tri sestanke, na katerih smo si razdelili naloge in razporedili delo, sestavili plan ŠŠD in pravilnika za najboljši športni razred in najboljšega športnika ter športnico.

Letos bodo vsi člani dobili tudi izkaznice.

Odigrana sta bila že dva jesenska kola šestih in sedmih razredov v rokometu in košarki. Vrstni red šestih razredov je:

1) - 6.c
2) - 6.b
3) - 6.a
4) - 6.d

Vrstni red sedmih razredov je:

1) - 7.a
2) - 7.c
3) - 7.b
4) - 7.d

Naša šola ima prijateljsko ŠŠD. To je ŠŠD osnovne šole Semič. O medsebojnih srečanjih smo se pogovorili na Smuku, kamor smo bili povabljeni na srečanje z njimi.

Plan ŠŠD za šolsko leto 1973/74 je:

1) Na naši šoli bodo delovale naslednje sekcije: atletika, gimnastika, smučanje, plavanje, košarka, rokomet, nogomet, šah, namizni tenis in strelstvo.

2) pobiranje članarine do 1. oktobra.

3) organizacija jesenskega kola 6.,7.,8. razredov v rokometu in košarki v mesecih september, oktober in spomladanskega kola v mesecih: april in marc.

4) čimtesnejše sodelovanje s ŠŠD: Katjo Rupena, Semič, Bršljin v: košarki, rokometu, nogometu, šahu, namiznem tenisu.

5) Čimveč prijateljskih srečanj s prijateljskimi ali drugimi razredi.

6) Sodelovanje na akademiji.

7) Udeležba na pohodu po poteh partizanske Ljubljane, udeležba na uličnih tekih in krosih, organizacija pohoda s čuvanjem tradicij NOB v mesecu maju.

8) Organizacija šolskih prvenstev v:

plavanju - december
atletiki - junij
namiznem tenisu - junij
šahu - februar

9) Redni pogovori s tovariši razredniki, katerih učenci se udeležujejo krožkov ŠŠD.

10) Čim tesnejše sodelovanje s planinci in taborniki.

11) Udeležba na:

dolenjskem prvenstvu v atletiki v Šentjerneju;
občinskih: v atletiki, gimnastiki, smučanju, košarki, rokometu, nogometu, namiznem tenisu;
na področnem: v atletiki, gimnastiki, košarki, smučanju;
na republiškem: v atletiki, gimnastiki-ženske, smučanju.

Božena Bele,
predsednik ŠŠD

VESELA ŠOLA

Pionirski list že peto leto prinaša Veselo šolo. Poznajo jo pionirji po vsej Sloveniji. Vse od tretjega do osmega razreda vabi k sodelovanju.

Letos je Vesela šola pri nas stvar razrednih skupnosti. Te so imenovale razredne poverjenike, ki bodo skrbeli za resno predelavo snovi Vesele šole in barvnih prilog. Za sodelovanje je potrebna le dobra volja in vztrajno prebiranje Pionirskega lista. Večinoma so se poverjeniki zelo resno lotili najprej zbiranja prijav.

Razred	št.veselih šolarjev	Poverjenik
3.a	9	Jaki Polonca
3.b	5	Marčetič Predrag
3.c	22	Boh Marko
3.d	7	Slana Tomaž
4.a	6	Srebrnjak Natalija
4.b	3	Strasberger Slavko
4.c	7	Jaki Barbka
4.d	5	Vrečič Janja
5.a	27(vsi učenci)	Kapš Lili
5.b	27(vsi učenci)	Pleničar Andreja
5.c	27(vsi učenci)	Šuklje Janez
5.d	26(vsi učenci)	Šuštar Mitja
6.a	5	Jakobčič Andrej
6.b	16	Mehak Zvonka
6.c	18	Lisac Marjan
6.d	22	Bele Mojca
7.a	2	Brodarič Peter
7.b	12	Golobič Bogo
7.c	2	Korasa Božo
7.d	24(vsi učenci)	Košmrlj Bojan
8.a	25(vsi učenci)	Bajc Izidor
8.b	2	Korasa Sandi
8.c	27(vsi učenci)	Mentovič Dajana

Med prvimi, ki so prijavili ves razred, so razredne skupnosti 8.c, 5.a, 5.b, 5.c, 5.d, 7.d. Vsi poverjeniki so si zaslužili pohvalo, saj so si prostovoljno naložili dodatno delo. Posebna pohvala pa velja Boh Marku iz 3.d razreda, ki je pridobil kar 21 sodelavcev. Odlikoval se je tuti Bajc Izidor iz 8.a; ta je v Veselo šolo vključil ves razred.

Veselo šolo upravljajo pionirji sami. Razredni poverjeniki so izvolili sledeči upravni odbor:

predsednik: Bajc Izidor 8.a
podpredsednik: Šuklje Jani, 5.c
dva tajnika: Mentovič Dajana 8.c
Košmrlj Bojan, 7.d

Komisija za propagando ima pet članov:

Korasa Božo 7.c
Boh Marko, 3.d
Strasberger Slavko 4.b
Mehak Zvonka, 6.b
Šuštar Mitja, 5.d

Vsi ostali pionirji tvorijo komisijo za tekmovanja.

V Veseli šoli vlada zdrav duh tekmovanja. Nihče ne misli na zmago nad drugimi, ampak le želi premagati neznanje in lastno lagodnost. Vsem veselim šolarjem želimo veliko dobre volje pri premagovanju težav na poti do znanja.

Francka Dular,
mentorica Vesele šole

DELO PIONIRJEV KURIRJEV

Na naši šoli delujejo razni krožki. Vsak učenec si je izbral svojega, ki mu najbolj ugaja in h kateremu rad zahaja. Dobri matematiki so se prijavili k matematičnemu krožku, drugi, ki imajo radi naravo k holtikulturnemu, tisti, ki imajo posluh, pa k pevskemu itd... Meni pa je bil najbolj všeč krožek pionirjev kurirjev. Pionirje kurirje vodi tovarič Gutman Albin. V ta krožek je vključenih veliko učencev. Letos smo že imeli en skupni sestanek. Na tem sestanku smo se pogovarjali o delu kririrjev. Tovariš nam je omenil tudi neke pohode, na katere naj bi šli peš, prespali pa bi pod šotori. Verjetno bodo kurirji dobili nove srajce. Udeležili bi se tudi raznih proslav. Vsak, ki hodi h kurirjem, bo moral vsaj dvakrat na leto k plavanju. Plavanje je bilo lansko leto vsak četrtek. Za letos pa se še nismo odločili, na kateri dan bi ga dali. Navduševalci za puške pa bodo lahko hodili k streljanju, ki je tudi vključeno v delo - razvedrilo pionirjev kurirjev. Tovariš je nekaj rekel, da bi se najboljši strelci lahko udeležili streljanja na raznih prvenstvih. Vsak kurir mora tudi raznašati razna obvestila. Tega pa je vedno dovolj. Nekateri kurirji so lansko leto dobili pohvalo, ker so redno delovali v krožku. Vsi kurirji želimo, da bo ta krožek v prihodnje še bolj uspešen. Kurirji pa še ne vemo, kdo bo ta krožek vodil takrat, ko bo šel tovariš k vojakom in če bo sploh še deloval.

Šetina Ksenja, 7.b

O DELU PEVSKEGA ZBORA ZA NIŽJE RAZREDE

Pevski zbor za nižje razrede deluje od leta 1970. Vodi ga tov.Terezija Bartol.

Prvo leto so pevski zbor obiskovali učenci vseh razredov nižje stopnje, drugo leto 1.2.in 3. razred, tretje leto pa samo pevci 3. in 4. razreda. Lansko leto je bilo 105 članov, letos pa jih je 70.

Pevske vaje imajo vsak ponedeljek in sredo ob 15.30 uri v glasbeni užilnici. Za klavirjem pa sem jaz.

Tovarišica vedno izbere vesele pesmi, ki jih pevci zelo radi pojejo. Rada se nasmeje, če pa je nered, je tudi huda.

Pevski zbor zelo uspeva, saj nastopa na mnogih proslavah v šoli in izven nje. Spomladi 1973 je zbor gostoval v kinu Krki, kjer je bila revija pevskih zborov iz novomeške občine.

Upamo, da bo ta pevski zbor še deloval na šoli in upamo, da ga bo še naprej tako uspešno vodila tovarišica Bartoljeva.

Kotnik Mirjam, 7.c

O LIKOVNEM KROŽKU

Že lani sem začela obiskovati likovni krožek. Risanje me je veselilo, zato sem se vpisala v ta krožek.

Vodi ga tovariš Golob, to je naš razrednik. Iz našega razreda sem v tem krožku le jaz. V začetku leta se je prijavilo veliko učencev, redno pa smo ga obiskovali le trije. Tovariš je bil zadovoljen z našim delom. Likovni krožek deluje ob četrtkih ob 16. uri.

Lani smo veliko delali za naše glasilo Mladi ob Krki, ko pa smo to delo končali, smo morali risati tudi za razstavo, ki je bila na naši šoli. Slikali smo o

vojni. To delo smo delali nekaj ur, potem pa smo šli slikat naravo. Slikali smo z veseljem. Delali smo tudi linoreze.

Nekega dne nam je tovariš povedal, da bomo šli trije člani krožka z njim v Škofjo Loko, kjer se bodo zbrali še drugi likovniki in slikali škofjeloško pokrajino. Med temi srečneži sem bila tudi jaz.

V Škofjo Loko smo šli za tri dni in smo na papir prenesli košček starega, a vendar lepega mesta. Tovariš nas je posnel na filmski trak, ki pa ni bil dober. Pozneje smo si ga tudi ogledali.

Letos pa smo začeli z risanim filmom. Naslovno stran za naše glasilo smo že izdelali, zato smo se lotili tega težkega, toda prijetnega dela. Vsak si je izbral svojo temo, ki je morala biti preprosta, saj to bo naš prvi risani film, potem pa si bomo lahko izbrali še kaj težjega. Tovariš nam je zavrtel tudi kratek risani film, ki je trajal le eno minuto, za to minuto pa je bilo potrebno zelo veliko sličic. Tako smo se še bolj spoznali z risanim filmom. Pokazal nam je tudi filmsko kamero, s katero bomo morali kmalu znati ravnati. Za vzgled nam je dal filmski krožek Zarja iz Izole, ki že vrsto let uspešno deluje. Obljubil pa nam je tudi, da bomo snemali tudi igrani film. Sedaj že rišemo risanke. Delo je zelo zabavno, toda pošteno se bomo morali potruditi, da bodo naši risani filmi dobri in da jih bomo lahko zavrteli pred učenci naše šole.

Glavič Metka, 7.c

DELO HORTIKULTURNEGA KROŽKA

Kot že veste, imamo na šoli veliko krožkov. Vsak učenec si je izbral svojega, ki mu je najbolj pri srcu, h kateremu rad zahaja in v katerem uri svoje sposobnosti. Nekaterim je bolj pri srcu matematični, drugim pevski krožek, pa spet literarni, meni pa je najbolj všeč hortikulturni krožek. Zanj sem se odločila zato, ker imam rada rože, pa tudi veselje do vrtnarstva.

V tem krožku sodelujem že drugo leto. Veliko dela smo imeli z urejanjem zelenic, pa tudi papirčke smo pobirali okoli šole. Večkrat pa smo se po pouku dobili vsi hortikulturci iz istega razreda, pa smo okopavali vrtnice ali druge cvetlice, grabili in pobirali smeti. Nič se nismo jezili na tiste, ki so govorili, da smo neumni, ker delamo kot kmetje, saj smo vedeli, da bomo le s pridnostjo in trudom dosegli tisto, kar smo nameravali - lepo okolico naše šole. Jezili pa smo se na tiste, ki so namenoma metali po tleh papirčke in druge odpadke, misleč:"Bodo že hortikulturci pospravili!" To ni bilo lepo od njih, saj vedo, da če bi vsak vrgel na tla papirček, bi bila naša Zemlja tako kot svinjak in življenje na njej bi bilo nemogoče. Pa tudi smetnjakov ne manjka.

Naš celoletni trud pa je bil poplačan z izletom v narodni park Volčji potok. Tam smo si ogledali vsa drevesa in rože, ki tam uspevajo, pa tudi kakšno cvetlico si lahko tam kupil.

Tudi letos smo pridno začeli z delom. Cel teden je bil cel razred dežuren, vsak dan po nekaj učencev, ki so skrbeli za čistočo šolske okolice. Naj pripomnim še to, da vodita hortikulturni krožek tovarišica Bajčeva in tovariš Somrak.

Tudi letos se bomo potrudili, da bo šolska okolica čim lepša in čistejša.

Marjana Bežaj, 7.b

MLADI LITERATI V KOPER PO NAGRADO

Bila je še noč, ko sem se 11. oktobra odpravila na avtobusno postajo. Pravzaprav sva se dopravili, saj je bila tu še sošolka Suzana. Na avtobusno postajo sva prišli prezgodaj. Pozabila sem povedati, zakaj sva šli na avtobusno postajo. No, šli sva zato, ker sva bili medve in še štirje učenci naše šole izbrani za zbor mladih novinarjev v Kopru. Kmalu smo se vsi zbrali in prišla je še tovarišica Mestnikova. Spoznali smo se še z učenkama iz Katje Rupene in učenko iz Stopič, nato pa je pripeljal avtobus. Veseli smo posedli vanj. Prišle so še štiri učenke iz Šentjerneja.

Avtobus se je na vsaki postaji bolj polnil in kmalu smo vsi otroci stali. Vendar nas ni to niti najmanj motilo.

Vožnja do Ljubljane je hitro minila. V Ljubljani, kjer so bili že skoraj vsi udeleženci srečanja v Kopru, smo vsi skupaj odšli na vlak. Bil je udoben in čist,kar nas je zelo veselilo.

Naši učenci Damjan, Franci in Lojze so nas zabavali, tako da smo se jim kar naprej smejali.

V vlaku smo Romana, Suzana in jaz sedele skupaj, prisedla pa je še Barbka iz Šentjerneja. Takoj smo se seznanile in povedala nam je, da hodi v šolo z Mariničevo Bogdano, ki je bila tudi naša sošolka.

No, čas je hitro mineval in že smo se znašli v Kopru. Tam so naš pričakali pionirji koprskih šol, ki so nas prisrčno pozdravili. Ob cesti, kjer smo hodili, so stali pionirji z zastavicami v rokah, na deblih dreves pa so bili listi, na katerih so bile napisane parole, n.pr.: "Vaše delo - naš ponos, Pozdravljeni,mladi umetniki..."

Odložili smo prtljago in odšli v Dom kulture, kjer nas je pozdravil pokrovitelj srečanja, predsednik koprske občine. Sledil je kulturni program, nato pa smo odšli na

kosilo, ki nam je vsem zelo teknilo.

Po kosilu smo si ogledali Luko Koper.

Zelo smo se razveselili, ko smo zvedeli, da nas bosta dva vlačilca odpeljala malo po morju. Peljala sta nas k ladjama, ki sta bili zasidrani v morju in sta čakali na prost vhod v luko.

Ob pol petih so nas sprejeli domači pionirji in odšli smo na domove svojih gostiteljev.

Drugi dan smo že zjutraj odšli v šolo Janka Premrla-Vojka. Tam je bilo srečanje s pesniki, pisatelji in uredniki mladinskih listov.

Iz šole smo odšli v kino Soča, kjer je bil kulturni program, ki so ga pripravili gimnazijci, glasbena šola in drugi.

Potem pa je bila razglasitev priznanj. Tudi naše glasilo je bilo nagrajeno. Nagrade smo bili zelo veseli.

Po podelitvi nagrad je bil še film o naši obali, nato pa smo odšli na kosilo v hotel Triglav. Takrat smo dobili tudi spominske pakete, darilo Primorskega tiska.

Ob dveh pa je bil odhod. Poslovili smo se od gostoljubnega mesta Kopra.

Po prijetni vožnji smo utrujeni, a prepolni lepih vtisov, prišli v Ljubljano, nato pa od tam zopet z avtobusom v Novo mesto.

Mislim, da od vseh dvestotih udeležencev zbora ni bilo nobenega, ki bi obžaloval, da je šel v Koper.

Vesna Pečavar, 7.b

SREČANJE S SEMIŠKIMI PIONIRJI

Iz mrzle novomeške megle nas je vlak odpeljal proti jugu. Ko smo prišli skozi semiški predor, smo že začutili sončno Belo krajino. Nič megle. Nič ledene prevleke po travi, le spokojno jesensko jutro. Razživeli smo se. Gremo na prijateljsko srečanje s semiškimi pionirji.

Na postaji so nas čakali, vsi praznični, s pionirskimi kapami in rutami. Pozdravili smo se, si podali roke in takoj krenili proti Smuku. Tako se pravi hribu 547 m nad Semičem. Razigrani smo hodili mimo vinogradov in zidanic, čez laze in gozdič. Dohitel nas je šolski avtobus. Zrinili smo se vanj in prijazni šofer nas je potegnil na Smuk. Še malo smo stekli in že so nas po taborniško pozdravili semiški pionirji. V lovski koči so nam pripravili presenečenje. Predstavili so nam kraj Semič, ki praznuje 30. oktobra svoj praznik, ker je bilo 30. oktobra na Smuku ustanovljena Belokranjska četa. Podarili so nam knjige Semič v Beli krajini. Razumeli smo, da smo prišli z njimi proslavit občinski praznik. Naše pionirke iz osmih razredov so opisale delo našega pionirskega odreda in se dogovarjale o športnem delu. Pogovarjali smo se kot veliki ljudje.

Po pogostitvi smo priredili lov na lisico. Lisica - žoga, je tičala nekje v smuški hosti. Iskali smo in iskali - pa nič. Že smo obupali, ko je mala Semičanka zavpila in potegnila zvito lisico iz brloga - votlega štora. Zadišal je pečen kostanj. Z njim so nam postregli gostitelji. Nato smo se pomerili v igri med dvema ognjema. Kot se spodobi, so zmagali Semičani.

Sonce je grelo, ko smo se spuščali po Semiški gori. Šli smo po bližnjicah. Pred nami je ležala Bela krajina kot na dlani. Kar padli smo pred tovarno Iskra. Prijazno so nas sprejeli. Dva tovariša sta nam razkazala tovarno. Strmeli smo. Všeč so nam bile bele kapice delavk. Kako so hiteli njihovi prsti! Izdelujejo kondenzatorje. V Iskri so nam

tudi postregli. Hvala jim!

Obiskali smo še spomenik padlih borcev in se poklonili pred spominsko ploščo narodnega heroja Jožeta Mihelčiča.

Zahvalili smo se in se poslovili od novih prijateljev. Gotovo nam bodo kmalu vrnili obisk. Mimo vinogradov smo se vzpeli na železniško postajo. Z vlaka smo še poslednjič objeli kraje, ki so med NOB dajali partizanom zavetje in kruh.

Nuška Cimprič, 5.d

V STUBICO

V Stubico, na svečano proslavo ob dnevu kmečkih puntov, je bil povabljen tudi naš zbor. V soboto zjutraj smo se z dvema avtobusoma odpeljali proti njej. Med potjo je bilo veselo, saj je bila v našem avtobusu tov. Gačeša, ki ima velik smisel za humor. Po mikrofonu so zapela dekleta in tako smo bili vsi dobre volje. Peljali smo se približno 2 uri in končno prispeli v Gornjo Stubico. Iz avtobusov smo se napotili po hribu navzgor in že od daleč smo zagledali bronast kip Matije Gubca, ki je stal ponosno in veličastno, okrog njega pa se je v velikem loku vila plošča z raznimi prizori in dogodki iz tega časa. Dvigal je svoji dve ogromni roki kvišku in stiskal pesti. Vsem nam je vlil poguma in naše pesmi so donele ponosno, odločno, glasno, saj nas je bilo skoraj 900. Ko smo odpeli teh pet pesmi, so zaplesali otroci iz Hrvatske kolo in recitirali nek dolg tekst. Vsem smo viharno ploskali.

Po končani proslavi smo odšli v Kostanjevico, kjer je bila svečana otvoritev likovne razstave. Krsto Hegedušič, pokrovitelj te razstave, je odprl razstavo s tem, da je prižgal plamenico. Potem so podeljevali nagrade mentorjem likovnega pouka. Tudi tu so pevci

zapeli nekaj pesmi.

Kmalu za tem smo utrujeni vstopali v avtobuse. Odpeljali smo se proti domu.

S tem "izletom" smo bili zelo zadovoljni, saj smo videli nekaj novega sveta in pa tudi veličasten kip junaka Matija Gubca.

Suzana Gutman, 7.b

OBISK BEOGRAJSKIH PIONIRJEV NA NAŠI ŠOLI

V četrtek, 27. septembra, so beograjski pionirji iz osnovne šole Aleksa Šantić vrnili obisk. Pionirji obeh šol so se prvič sestali v Beogradu 25. maja letos. Od takrat sta obe šoli v prijateljskih stikih.

Gostje so si najprej ogledali šolo. Posebno jim je bil všeč šolski bazen, kjer so se pozneje tudi kopali. Prespali so vsak pri svojem gostitelju in naslednji dan prisostvovali mladinski in pionirski konferenci našega odreda. Seznanili so se z delom pionirjev na prijateljski šoli in ob tej priložnosti zamenjali spominska darila. Konferenci je sledil športni dan. V prijateljski košarkaški tekmi sta se srečali naša in beograjska ekipa.

V petek popoldne so gostje odšli na izlet v Kočevski Rog, kjer so si ogledali Bazo 20. Kratko zgodovino Roga in Baze 20 jim je povedal podpolkovnik Gregorič.

V soboto so si Beograjčani ogledali Novo mesto. Z zanimanjem so si ogledali predvsem Dolenjski muzej.

V pogovoru z novimi prijatelji smo zvedeli, da nas mislijo še obiskati. Beograjski in grmski pionirji so sklenili tudi tesnejša osebna prijateljstva. Do naslednjega srečanja pa si bojo dopisovali ter prek pisem ostali v stalnih stikih.

Po slovesnem kosilu so v soboto popoldan pospremili

gostitelji goste na postajo, kjer so se prisrčno poslovili.

Damijan Gazvoda, 8.c

NA SESTANKU RAZREDNE SKUPNOSTI

Sestanke razredne skupnosti imamo ob ponedeljskih. Posebno nam je bil všeč zadnji.

Začel ga je podpredsednik Bajt Sašo, ker je predsednik Mesojedec Bojan zbolel. Pionirski odbor se je že preje pomenil o vsebini sestanka. Ker sem jaz tajnica, sem prebrala dnevni red. Najprej smo se pogovorili o zboru slovenskih in hrvaških pionirjev v Stubici. Berus Mitja nam je prebral kratko poročilo in pokazal značko Matije Gubca, katero je dobil tam. Zatem sem prebrala sklepe zadnjega sestanka. Ugotovili smo, da jih veliko nismo izpolnili. Zato smo jih obnovili. Sledil je pogovor o učenju in disciplini. Grajali smo zlasti tri učence, ti pa so obljubili, da nam ne bodo več delali sramote.

Zmenili smo se tudi, da bomo sodelovali v akciji za zbiranje starega papirja. Potem pa so prišli na vrsto referati iz Pionirskega lista. Žefran Štefka je povedala zgodbo o Maji, ki je vzljubila Kekčeva pota. Z njo in s Pavlič Borutom, ki je govoril o prometu doma in po svetu, smo bili zadovoljni. Zupan Božo in Berus Mitja sta spraševala snov iz Vesele šole. Za tem bi moral Bajt Sašo pripovedovati o podobah iz sedanjosti, vendar je bil popolnoma nepripravljen. Nad njim smo bili zelo razočarani, saj je podpredsednik razredne skupnosti. Zbačnik Mitja je zelo dobro razlagal, kaj je Ježkov klub.

Komisija za prireditve, je za konec zaigrala igrico "O punčki, ki se je izgubila." Igralci so se vlogi primerno oblekli in opremili prizorišče. Levstik Božica je igrico spremljala z glasbenimi inštrumenti. Skladatelj melodi-

je je bila kar sama.

Na sestankih razredne skupnosti smo kot družina. Pogovarjamo se o delu in delamo načrte. Širimo svoje znanje. Večkrat se smejemo. Kadar praznujemo rojstne dneve, tudi pojemo in se malo posladkamo.

Eva Škerlj, 5.d

SEM ČLAN NOGOMETNEGA KLUBA ELAN

Športni klubi v Novem mestu zadnje čase posvečajo vse več pozornosti mlajšim rodovom, še posebej pionirjem.

Tako so tudi v NK Elan letos organizirali nogometno šolo za nje. Med rednimi, ki so hodili na treninge, sem bil tudi jaz. Treniral nas je tov Radovan Protič, katerega smo klicali Rašo. Letos je bila ustanovljena tudi nogometna pionirska liga. Tudi mi smo se prijavili.

Iz naše šole so hodili k nogometu: Pureber Dušan, Benčina Andrej, Obranovič Igor, Klančar Matjaž, Okleščen Dušan, Hrovat Božo in jaz. Redno je treniralo 12 igralcev.

Začelo se je tudi tekmovanje v ligi. Že v I. kolu smo se srečali s kandidatom za prvo mesto - ljubljansko Olimpijo. Izgubili smo z 2:6. V II. kolu smo gostovali v Rakeku ter zmagali s 3:1. Tretjič smo igrali doma in sicer z Ljubljano. V dežju in blatu smo zmagali s 5:1. Naslednje tri tekme smo igrali v Ljubljani. Premagali smo Mercator s 5:2 in Slavijo s 3:1, izgubili pa smo srečanje s Slovanom in sicer z 2:3. V VII. kolu smo igrali z Ilirijo v Novem mestu in zmagali z 8:0.

Tekma z Ivančno gorico pa mi bo ostala najbolj v spominu. Prvič ni šel z nami naš trener, ampak predsednik

kluba. On je šel s svojim avtomobilom, mi pa z avtobusom. Tekmo smo dobili s 3:1. Po tekmi smo odšli na večerjo. Predsednik kluba, tovariš Mrzlak, nam je plačal večerjo, meni pa je dal denar za avtobus, ki je peljal za Novo mesto ob 18.10. Z zamudo je končno prišel in veselo smo vstopili. Nismo pa pogledali, kam pelje. To smo zvedeli po 10 minutah. Imeli smo premalo denarja, kajti avtobus ni šel direktno po avtocesti, ampak skozi Žužemberk. Tako smo izstopili.

Zunaj je bilo temno kot v rogu. Zmenili smo se, da bomo tekli nazaj v Ivančno gorico in šli z vlakom. Pretekli smo dobre 3 km in prišli na postajo. Kupili smo vozovnice in šli na vlak.

Dobro razpoloženi smo prišli domov. Jezili smo se na tovariša Mrzlaka, a smo drugi dan vse pozabili.

Zadnje kolo pa smo igrali doma in sicer s Cerknico. Zmagali smo s 5:0.

Tako smo po jesenskem delu prvenstva na odličnem 2.mestu za Olimpijo s 14 točkami. Zmagali smo sedemkrat, izgubili pa dvakrat.

Pozimi najbrž ne bomo imeli treninga, ker ne moremo dobiti telovadnice. Z velikimi željami bomo startali v spomladanskem delu prvenstva. Vsi si želimo biti prvi in upamo, da nam bo uspelo.

Franci Beg, 8.c

TO TI JE BILA TEKMA

Nekega dne je bila na novomeškem stadionu zanimiva nogometna tekma med novoustanovljenim klubom "Agent" in brazilskim moštvom "Santos". Igrali so mladinci.

Za novomeški klub "Agent" so igrali: vratar - Mežan, obramba: Miklavčič, Ban Zdenko, Pintarič, Kapevski in Vidmar, napad: Bajc, Antončič, Murn, Šercelj,Vidic.Kapetan moštva je bil Murn, direktor kluba Lapajne Marjan, pomočnik direktorja - Gradecki Iztok, trener - Primc Slavko, pomožni trener - Marset Darko, maser - Bartol Robi.

Igralci so prišli na igrišče. Pozdravili so se in začeli igrati. Stadion je bil nabito poln. Gledalcev je bilo 99.999. Tekmo je prenašala Evrovizija. Slovenski komentator je bil Jandrič Božidar. Preden je začel komentirati tekmo, je poudaril:

"Igrišče ugodno za igro, vreme sončno, tribune nabito polne, reflektorji razbiti, igralci že stojijo na nogah!"

Tekma se je začela. Kmalu za tem se je spet oglasil komentator Božidar:

"Igra se hitro in precizno, saj je rezultat že 4:2 za "Agent". Strelci so danes zelo razpoloženi: Murn, ki je že trem igralcem "Santosa" izbil zobe, Šercelj in Ban, ki sta zelo izkušena igralca."

Bližalo se je konec tekme. Igralci Santosa so začeli igrati hitreje in bolj nevarno, saj je igralec "Santosa" Banu odnesel skoraj pol stopala, ko se je zakadil vanj. Kmalu so rezultat zmanjšali na 4:3. Murn se je razjezil in sam pri sebi dejal:"Kaj boste, ve brazilske reve!" Murn je igral hitro. Preigral je vse igralce "Santosa", prišel pred golmana, ga udaril po ustih in razbil gol. Naši igralci so spet povečali rezultat na 6:4. Sodnik je naznanil konec tekme.

A
B
A
V
N
S
R
N
A
T
H

Najboljši igralec je bil Murn, mislim v boksu. Šercelj je v celi tekmi pretekel celo 4,5 m. Ban ni nobenega igralca "Santosa" spustil pred naš gol. Če mu je pa kakšen ušel, je šel za njim, ga spodtaknil in zmasiral.

Komentator je odlično opravil svojo nalogo, saj se je v celi tekmi celo trikrat oglasil in še takrat bi mikrofon kmalu pojedel. Brazilski gledalci so veseli zapustili stadion, samo tribuno so podrli.

Naslednji dan je v vseh revijah in časopisih in celo v Čiku pisalo, kako so naši igralci zmagali proti najboljšemu mladinskemu klubu sveta. Na prvi strani časopisa so bili z velikimi črkami napisani igralci: Murn - igralec sezone, Šercelj - najboljši "golgeter" vseh časov, Ban Zdenko - najboljši dramski igralec, saj je vsakemu igralcu "Santosa" strgal dres, Vidic - najboljši srednji napadalec, saj je vsako žogo, ki jo je hotel z glavo prestreči, skoraj pojedel, Vidmar, ki je igral z novimi kopačkami "puma", toda brez podplatov. Pintarič je celo igro delal raznožke, Kapevski je tako hitro štartal na žogo, da bi kmalu izgubil dres. In končno, Bajc je izvajal take "finte", da bi kmalu sebe "predribla1". Direktor kluba Lapajne je vsakega igralca "Agenta" napadel z denarno vsoto in to 1 000 000 dolarjev in sicer ponarejenih. Marolt Darko, pomočnik trenerja, pa je najboljšega igralca Murna peljal na Otočec na večerjo, ki jo je zastrupil. Gradecki je vsakemu igralcu "Agenta" obljubil nove kopačke "puma", ampak če jih bodo sami plačali.Na koncu časopisa pa je pisalo:"Jugoslovanski komentator Jandrič Božidar je zaslužil velike vsote denarja in sicer na ruleti!"

Vavžik Dražen, 8.c

SMEH IZ VSAKDANJEGA ŽIVLJENJA

V Kopru je bilo pred kratkim zborovanje pionirjev dopisnikov. Pionirji, ki smo obiskali Koper, smo se peljali tudi z dvema vlačilcema. Nek pionir se je močno naslanjal na ograjo in tovarišica, ki nas je vodila, je dejala, da izziva boga Posejdona. Rekla je:"Padel boš v vodo in boš ves moker," on pa je čisto mirno odgovoril:" Saj imam kopalke!"

- - - - - -

V petem razredu smo sklanjali. Tovarišica je poklicala učenca in ta je pričel sklanjati:

"Učenec sedi na veji, Učenca ni na veji..." Vsi smo se od srca nasmejali

Peteršiljček Tone, 7.b

Nekega dne me je očka vprašal:"Ali veš, zakaj pri nas ne zavijamo več sadnega drevja pred zajcem?"

"Ne."

"Zato, ker mu nastavimo časopis, da prične brati in tako pozabi glodati."

Meglič Leon, 2.d

Potnik ladje vpraša kapetana, koliko je do najbližjega kopna.

Okoli 200 .

V katero smer?

Proti dnu!

-

Je to res, da si zapustil Igorja zato,ker je dobil očala?

Ne, on je zapustil mene, ko jih je dobil.

-

Očka, kupi mi harmoniko!

Kupil bi ti, ampak bi me motil, ko bi jaz delal.

Ni se treba bati, očka, jaz bi igral, ko bi ti spal.

-

Peljal se je kmet v avtobusu in na postaji je izstopil. Mlada dama mu je stopila na nogo.

Opravičila se mu je.

"Nič ni, nič, jaz sem kmet in sem naučen, da mi živina hodi po nogah."

-

Starejši človek blizu neke hiše zagleda otroka s cigaretom v ustih.

"Tako si majhen pa že kadiš očetove cigarete."

"Zmotili ste se, to so cigareti moje mlajše sestre," odgovori.

-

"Gospod, pozvonite, prosim, na ta zvonec, jaz sem premajhen pa ne morem."

Gospod pozvoni, otrok pa zakriči:

"Zdaj pa skupaj zbeživa!"

-

Na koncu šolskega leta pride sin domov in reče očetu, da je padel.

"Budalo, zakaj ne gledaš pred sabo, ko hodiš?"

Vavžik Dražen, 8.c

POPRAVI, ČE ZNAŠ

Začetek konca /našega/

Ta Začetek konca je naša šola! Začela se je že!, že dva meseca trplena, pa še vedno traja?
Zadnjič, se prav od začetka, je bila kar fajn. Ampak potem pa so začele padati prve ocene. Te pa so ble, kakor je že v navadi, ki je železna srajca jeklenih hlač, koli ali ajuzli; Meni in še? nekaterim drugim so se tako priljubile da brez njih nemoremo nič. zato pa, ker ne moremo Nič, dabi ma te enice?
Nekdo je bil zadnjič Tako jezen da je razbil šipo, ko se je zagledal v šipi. Dobil je kolac pri Biologiji zaradi primatov. Ves, dan jih je imel pred očmi potem jih je pa še v šip zagledal in mera je bila polna
tako? Na kratko Vam povem tole, da se je šala že začela, da je kolov malo več, kot druga leta, ampak nič zato?
Vsacga začetka je enkrat konec in potem pride nov načetek. toga pa se vsi veselimo,ker Smo potem frej, ker so pocitnice.

Lep! nasvidenje

Ilac

U G A N K E

Po nebu brneča ptica leti,
prevaža tovor in ljudi.

Beli metulji
z neba prileteli,
na tla se usedli,
vse pobelili.

Težki čolni,
vode polni
z neba so prileteli.
So sonce zakrili
in zemljo polili.

Rodič Robert 6.d

Z A V O Z L A N K E

Pozor! Prve črke dajo ime egiptovskega pristanišča!

1. Simbol aluminija
2. 6. črka abecede
3. Pisatelj Srečko - njegov priimek
4. Avtomobilska oznaka Sarajeva
5. Spodnji
6. Reka, na kateri je največja hidroelektrarna v Sloveniji
7. Naše največje pristanišče
8. Pisatelj, ki je napisal roman Mladost na stopnicah
9. Mesto, v katerem je bilo II. zasedanje AVNOJ-a
10. Glavno mesto Alžirije

Tov. Rasik je zaposlen v neki tovarni v Novem mestu. Katera tovarna je to?

Katera tovarna ima tak znak?

N	O	V	O	L	E	S

Bečaj Marjana 7.b

TOMO KER - Kaj najraje igra Tomo Ker?

MIHA NEK - Kaj je poklic tega moža? MEHANIK

Tomc Alojz 7.b

Emica Ferlindeš 8.c

K R I Ž A N K E

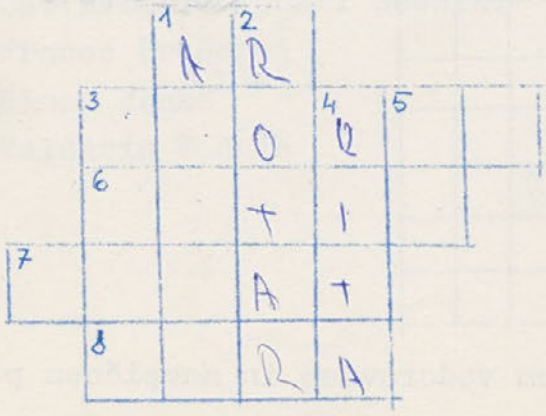

VODORAVNO: 1. 100 m^2, 3. Mesto na Poljskem, 6. Nekaj, kar ima skoraj vsaka družina, 7. Mera za drage kovine, 8. Barva pri kart

NAVPIČNO: 1. Vrsta papige, 2. Navigacijska naprava, 3. Žabja okončina, 4. Splet las, 5. Dva enaka samoglasnika.

1.	L	E	T	A	L	O	N	O	S	I	L	K	A
2.	J	V	L	I	J	S	K	E	A	L	P	E	
3.	V	R	A	D									
4.	R	O	K	S	A	N	J	E					
5.	L	I	D	I	J	A							
6.	J	V	R	Č	I	Č							
7.	A	N	D	R	E	H							
8.	N												
9.	A												

V prvi navpični črti dobiš ime glavnega mesta Slovenije!

1. Ladja, ki sprejme letala
2. Alpe v Sloveniji
3. Človek, ki popravlja ure
4. Ameriški nacionalni šport
5. Žensko ime
6. Slovenski pisatelj Josip
7. Moško ime
8. Slovensko mesto
9. Starogrško središče verskega življenja

Šetina Ksenija 7.b

MAGIČNI KVADRAT

									0
				1					
			3					7	
					1				
							5		
8	2								
					4				

REBUS

ČKOLESTON

OKO

Reši kvadrat tako, da bo v vsaken vodoravnem in navpičnem polju seštevek števil 33!

Bartol Robi 8.c

KVIZ O POZNAVANJU LITERATURE

1. Kje se je rodil pisatelj Miško Kranjec?
   a/ v Zakojci pri Cerknem
   b/ v Veliki Polani pri Lendavi
   c/ v Novem mestu

2. Kdo je napisal pesem Človeka nikar?
   a/ Simon Gregorčič
   b/ Simon Jenko
   c/ France Prešeren

3. Kje je pokopan Ivan Tavčar?
   a/ v Ljubljani
   b/ v Kranju
   c/ na Visokem

4. Kdo je napisal delo "V zali"?
   a/ Ivan Cankar
   b/ Ivan Tavčar
   c/ France Bevk

5. Kje se je rodil Janez Trdina?
   a/ v Novem mestu
   b/ v Mengšu
   c/ v Zakojci

6. Kdo je umrl leta 1849?
   a/ Fran Levstik
   b/ Franc S. Finžgar
   c/ France Prešeren

7. Kdo je prvi slovenski pesnik?
   a/ France Prešeren
   b/ Simon Jenko
   c/ Valentin Vodnik

Sestavil: Kerin Dušan 7.b

TO MORAŠ VEDETI!

1. Kdo je bil prvi predsednik PO na naši šoli?
   a/ Hefferle Majda
   b/ Čeferin Tanar
   c/ Jurečič Vlasta

2. Kako se imenuje naš pionirski odred?
   a/ Katja Rupena
   b/ XII. SNOUB
   c/ Gorjanski bataljon

3. Kdo je mentor PO?
   a/ Majda Jereb
   b/ Dobovšek Tonaž
   c/ Pavlin Ana

4. Kdo je letošnji predsednik PO?
   a/ Kotnik Mirjan
   b/ Papež Brigita
   c/ Suhadolnik Alenka

5. Kdo je mentor aktiva ZMS?
   a/ Majda Jereb
   b/ Albin Gutman
   c/ Ivanka Mestnik

6. Kdo je predsednik aktiva ZMS?
   a/ Kuhar Nataša
   b/ Rihar Nevenka
   c/ Beg Franci

7. Kdo vodi PB?
   a/ Gregorič Slavica
   b/ Rauh Jožica
   c/ Štor Marjeta

8. Kdo skrbi za našo kuhinjo?
   a/ Bobič Jelka
   b/ Blatnik Metka
   c/ Somrak Anica

9. Kdo je mentor ŠŠD?
   a/ Marjan Špilar
   b/ Oklešen Vojko
   c/ Majda Sljepčevič

10. Kdo je predsednik ŠŠD?
   a/ Kovač Miran
   b/ Turk Ivan
   c/ Bele Božena

Beg Franci 8.c

Zbrali in uredili člani literarnega krožka na osnovni šoli Grm Novo mesto

pod vodstvom predmetne učiteljice Ivanke Mestnik.

Uredniški odbor: Vesna Pečavar
Andreja Žveglič
Suzana Gutman
Vivina Gazvoda
Damijan Gazvoda
Franci Beg

Likovna oprema - člani likovnega krožka

pod vodstvom predmetnega učitelja Nika Goloba.

Naslovno stran izdelal Igor Zoran, 7. b.

Likovni prispevki: Aretacije, Alojz Tomc, 7.b
Vojna na morju, Igor Šuštaršič, 6.d
Naše delo, Alojz Tomc, 7.b
Za zabavo, Slavko Zrilič, 8.a

Tehnični urednik: Franci Turk

Naklada 580 izvodov, cena 3,00 din.

Novo mesto, november 1973